

ŞUBAT 2025
SAYI: 14

EDEBİYAT,
FİKİR VE
SANAT
DERGİSİ

DÜŞ

Bu Senin Düş'ün

SEVGİ SAYISI

Gözlerin gündüz etti tüm geceleri,
Senden sonra bir daha karanlıktan korkmadım.

Samet Mutlu

Manzara

Bir çift göze nasip olan
En güzel manzaraydı
Omzumda yatan güzel yüzün

Sabahın ilk ışıklarına bakıp
Huzur dolmakla aynı şeydi
Ömrüme ömür katan gülüşün

Kurulmuş tüm güzel hayallerin
Bir anda gerçekleşmesi
Gülümseyerek izlemek seni

Binbir farklı umudu yeşertti kalbim
Gezince elim senin yüzünde
Ve bir yaşam daha verdi bana tanrı
Gönlüm seni sevince

Samet Mutlu

YAZAR TANITIMI

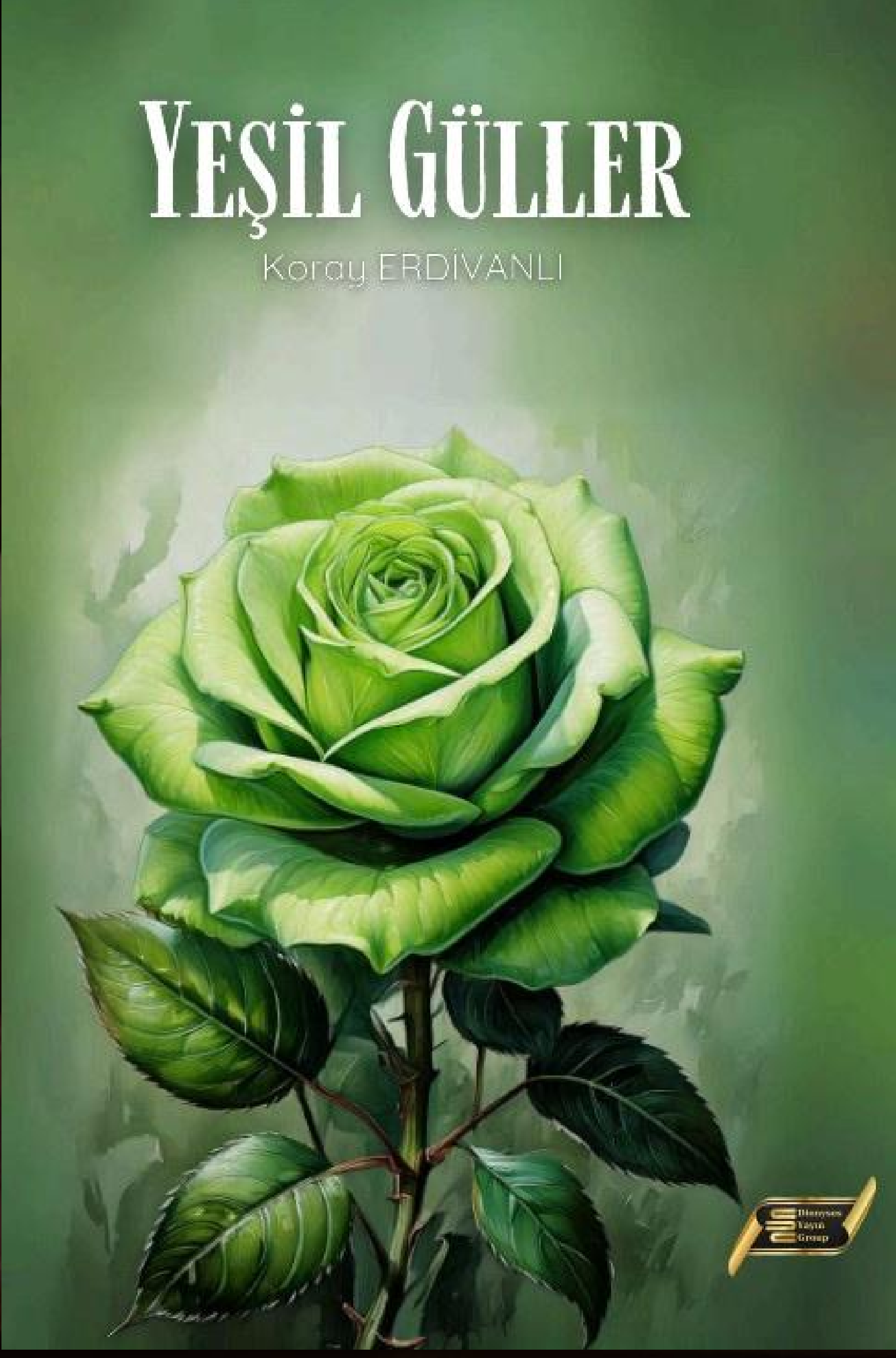
Koray Erdivanlı

1975 yılında İstanbul'da doğdu. 1993 yılında Özel Işık Lisesi'nden mezun olduktan sonra 1998 yılında Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi (Fransızca) bölümünden lisans derecesi aldı. Western Michigan University ve İstanbul Teknik Üniversitesi'nde MBA dalında yüksek lisans yaptı. Başlıca uğraşlarından biri olan filateli alanında 'Çanakkale Savaşı' ve 'İbn-i Sina' temalı koleksiyonlarıyla altı madalya kazandı. Özel sektörde insan kaynakları alanında yönetici olarak çalışmaktadır.

Yazarlığa 2013 yılında İndigo Dergisi'nde spor, müzik, sinema, tiyatro, edebiyat alanlarında makale, deneme, eleştiri, röportaj, çeviri türlerinde yazarak başladı. 2021 yılında Hacıbektaş Belediyesi tarafından düzenlenen kısa öykü yarışmasında 'Üç Öğüt' adlı öyküsüyle birincilik ödülü; 2022 yılında 25. OŞYAD Geleneksel Şiir Yarışması'nda 'Gurbet' adlı şiiriyle özendirme ödülü kazandı. 2022 yılında 'Yeşil Güller' adlı öykü kitabı ve 'Öfkeli Dargınlık' adlı tiyatro oyunu, 2023 yılında 'Dantelli Tuzak' adlı romanı, 2024 yılında 'Duygu Kovanı' adlı öykü kitabı ile 'Gümüşpetek Yangını' adlı romanı yayınlandı.

Türk edebiyatından Refik Halit Karay'ın tümceleri, Aziz Nesin'in sadeliği, Yaşar Kemal'in candanlığı, Ömer Seyfettin'in öykülerini; dünya edebiyatından Alexandre Dumas'ın konuları, Anton Çehov'un anlatımı, Eduardo Galeano'nun futbol tutkusu ve Wilbur Smith'in benzersiz betimlemelerini etkileyici bulduğunu belirtiyor.

KİTAP TANITIMI

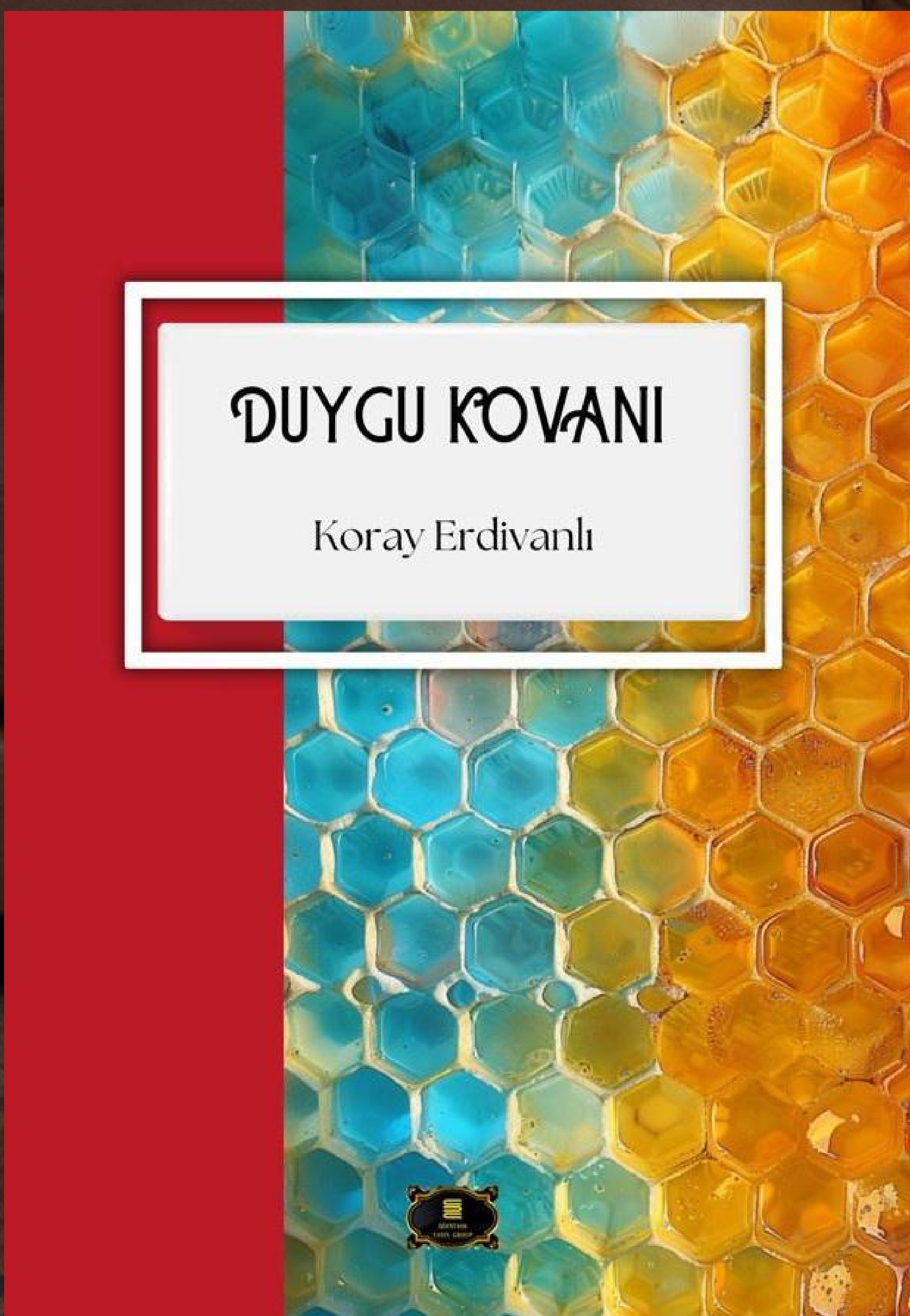

İnsanın kalbi anne karnındayken atmaya başlar. Zaman içinde duygular filizlenir, gelişir ve çiçek açar. Yüreğimiz bir çiçek bahçesidir aslında. İçinde renk renk duygular vardır. Tıpkı bir kitabın içindeki öyküler gibi. Yeşil Güller, duygularla yoğurulmuş on iki sade yaşam öyküsü sunmakta. Okumayı sevenlere umut ve huzur aşılama çabalayan, yaşama ilişkin alçakgönüllü öneriler veren, her biri yemyeşil bir gülü andıran on iki öykü...

Yazar, her öyküsünde okuru canlandırıp içini umut ile dolduran öneriler sunmuş. Kitabın genelinde natüralizm ve gerçekçilik etkisinin egemen olduğu görülüyor. Öykülerin çoğunluğu Türkiye'nin farklı kültürlerinde geçerken Bosna-Hersek'te geçen bir öykü de var. Etnik kültürler, yöresel gelenekler, unutulmaya yüz tutmuş meslekler üzerine genel kültür geliştirici kısa bilgiler veren yazar fantastik öğeler içeren 'Rüya' öyküsünde bile mümkün olduğu kadar natüralist ve gerçekçi kalmaya özen göstermiş.

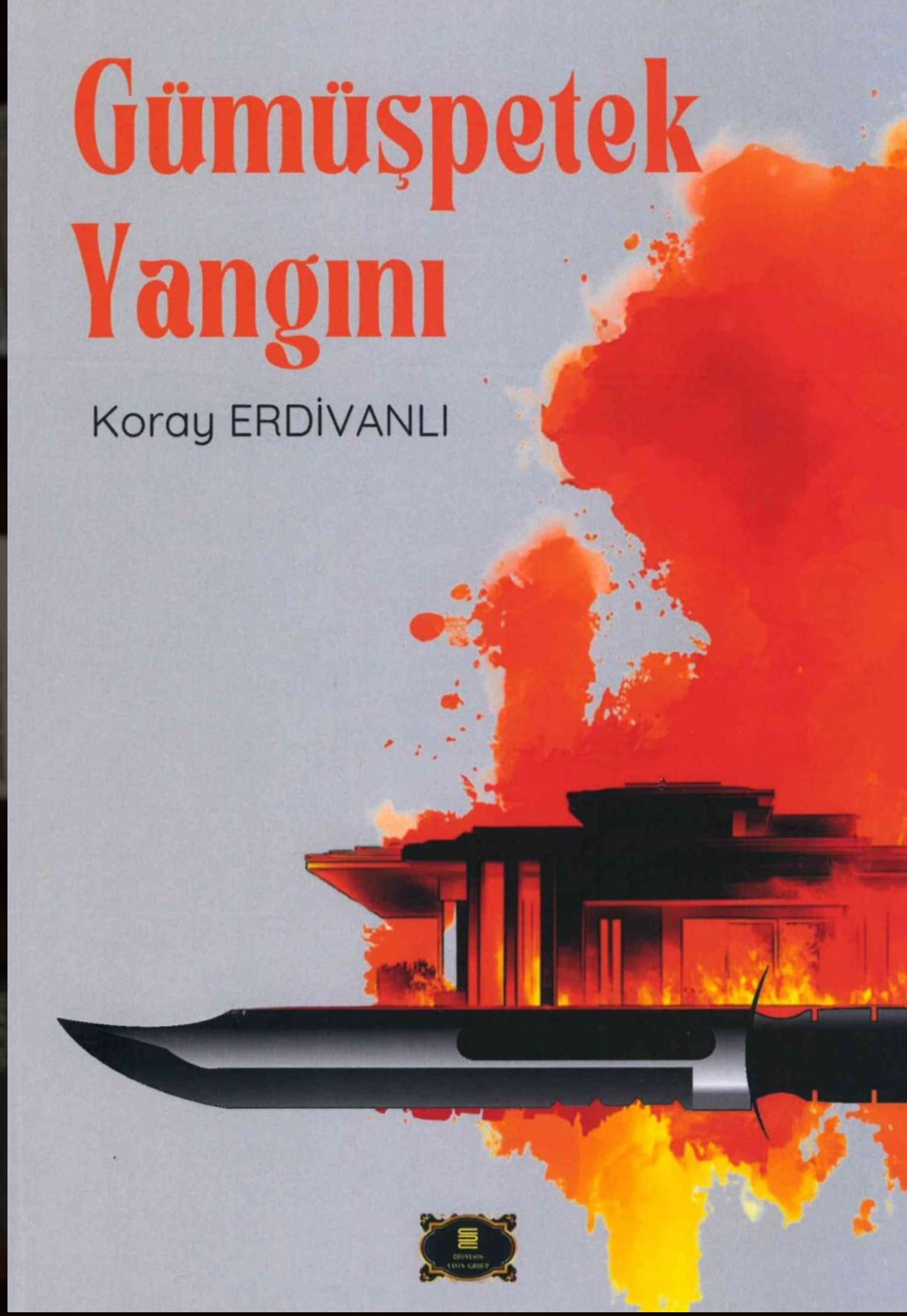
Yazarın ikinci yapıtı sahnelenmeyi hevesle bekleyen, iki perdelik bir tiyatro oyunu. Öfkeli Dargınlık büyük kent yaşamının zorlukları, yüksek benlik, şiddet ve hırs sarmalı içinde can çekişen iki çocuklu bir çiftin evliliklerini kurtarma çabaları aracılığıyla çağımızın evliliklerine eleştirel bir bakışla yaklaşıyor. Kadın-erkek eşitliği ve kadına şiddet konularında güçlü mesajlara sahip.

Hiç durmadan bal yapan arılar gibi, insan sürekli duyumsar. Duygu insanın yaradılışından gelen vazgeçilmezlerinden biridir. Her davranışın başında bir görüş, bir duyuş, bir dokunuş, bir koklayış veya bir tadış vardır. İnsan duygular sayesinde esinlenir, yücelenir, yaşama bağlanır.

Toplumun farklı kesimlerinden, birbirinden bambaşka ortamlarda yaşamını sürdüren insanların duygusal paylaşımlarını yansıtan, öğütler veren, etnik kökenlerini anlatan, yaşanmışlıklarla bezeli sekiz öyküden oluşan Duygu Kovanı, Yazar'ın dördüncü kitabı. Tüm yapıtlarında görülen sade ve akıcı anlatım dilinin yanısıra natüralist ve gerçekçi yaklaşımı dikkat çekiyor. Etkileyici betimlemeler ve uzun tümceler bir hayli etkileyici. Eski Kadıköy, Afro Türkler, Eski Kırklareli gibi kısa ama öz bilgiler içeren üç öykü genel kültür geliştirici olması açısından ilgi çekici.

KİTAP TANITIMI

İstanbul'un kurgusal Gümüşpetek mahallesinde gerçekleşen yangın sonucunda yanıp kül olan müstakil evin sahibi ünlü yontucu Yıldıray Gökdemir evin salonunda cesedi bıçak ile delik deşik edilmiş durumda ölü bulunur. Cinayeti çözmek için görevlendirilen genç başkomiser Bora Karaçaylı yardımcısı Tomris Özgüneş ile olayın iç yüzünü incelediğinde ünlü yontucunun iki yıl önce Gümüşpetek'te yaşamakta olan iki kız çocuğunun kaybolması olayına ilişkin yargılandığını ve beraat ettiğini öğrenir. Gece yarısı işlenen cinayet Yıldıray Gökdemir'in geçmişiyile bağlantılı bir öç olayı mıdır yoksa cani bir konuğun sapıkça işlediği bir suç mudur? İstanbul'a yeni tayin edilen Bora Karaçaylı bir yandan cinayeti çözmeye çalışırken bir yandan âşık olmaktan kendini alamadığı Beril Çalkaya ile yakınlığını arttırmaya çabalar. Dedesini gözleri önünde işlenen bir cinayet sonucunda yitiren genç polisin bir türlü vazgeçemediği intikam arzusu ise sevdiği kadın ile arasında ilginç bir bağ kurmasını sağlar. Bora cinayeti çözebilecek mi, sevdiği kadını elde edebilecek mi? Gümüşpetek Yangını, doğalcı ve gerçekçi bir polisiye. Hunharca işlenmiş bir cinayeti konu alsa da polisiye romanlarda seyrek yer verilen tatlı bir aşk öyküsünü de içeriyor. Cinayetin gerçekleştiği İstanbul'un Hasırca ilçesi akıllı kent anlayışıyla inşa edilmiş kurgusal bir yerleşim merkezi. Türk toplumunun etnik ve kültürel çeşitliliğine de kısa değinmeler yapılmış. Oldukça özgün bir kurgu ile ilerlemiş yazar. Başkarakter Cinayet soruşturması sırasında her şüpheli için birer denklem kurarak ilerliyor. Yazarın Dick Tracy hayranlığından kaynaklanıyor olsa gerek, az da olsa süper kahraman havası taşıdığı da zaman zaman fark ediliyor. Soruşturmanın sonunda arka arkaya ortaya çıkan iki sürpriz var. Gizem ve kuşku her sayfada yoğun şekilde hissediliyor. Akıcı dili ve değişik anlatım tarzıyla polisiye türü içerisinde özgün bir eser olarak öne çıkıyor.

Dantelli Tuzak, yazar Koray Erdivanlı'nın ilk romanı olmakla birlikte Yeşil Güller ve Öfkeli Dargınlık'tan sonra yayınlanan üçüncü kitabı. Galata'daki dededen kalma dükkânında pul ticaretini yapan, evli ve iki çocuk babası orta yaşlı bir tüccar olan Berkant Sunay sabah saatlerinde aldığı şaşkınlık verici bir telefon aracılığıyla bir e-ticaret platformu kullanılarak bir pul üzerinden internet dolandırıcılığı yapıldığını fark eder ve engellemek için hemen harekete geçer. Ancak, yasal mevzuat açısından sakıncalı görülmeyen bu satış ilânları karşısında etik kurallardan güç alan deneyimli tüccar için söz konusu işlemleri durdurmak sandığı kadar kolay olmayacaktır. Kendisi de kırk beş yıllık bir pul koleksiyoncusu olan yazar Koray Erdivanlı bir internet dolandırıcılığı ekseninde İstiklal Caddesi ve Galata'nın son yirmi yılda uğradığı kültürel çöküntüyü eleştirirken pulculuk uğraşını da A'dan Z'ye tanıtmış, ülkemizin politik gerçeklerine ve İstanbul'un değişen mimari dokusuna eleştirel bir dokunuş ile değinmiş. Hikâye sabahın erken saatlerinde başlayıp akşam gün batmak üzereyken sona ermiş. Roman bölümlere ayrılmaksızın giriş sayfasından son sayfasına dek hiç kesilmeden ilerliyor. Anlatım dili oldukça sade ve akıcı olmakla birlikte romanın tamamında natüralizm ve gerçekçilik etkisi açıkça hissediliyor.

Koray Erdivanlı'nın kitaplarını Dionysos Yayın Grubu'nun web mağazasından satın alabilirsiniz

AŞK

Kalpten gelir duygular
Yaşanır öyle masumca
Anlatmak istersin bir türlü
Cesaret edemez yüreğin asla
Dengesizdir aşk biraz da
Zorlanır orta yolu bulmakta
En ümitsizlikler içinde bile
Kalpten kalbe dokunmakta
Aşk kendi kendini buldurur!
Aşk karanlığa güneş doğdurur!
Aşk en katı yürekleri bile
Saf pamuktan oldurur!
Ne pırlanta, ne yakut aşkı anlatır
Aşkı en güzel seven kalpler anlatır
Toz pembe olur dünya, aşıkların gözünde
Aşk hem güldürür, hem de ağlatır..

Nilgün Kurnaz

AŞKIN BÜYÜSÜ

Bir sabah uyanırsın, gökyüzü daha mavi,
Kuşların sesi kalbine dokunur hafifçe.
Dünya bambaşka döner, zaman yavaş akar,
Her şeyde onun izi, her yerde onun adı var.

Kalbinin ritmi değişir, nefesin zorlaşır,
Bir bakışla tüm dünya bir anda anlamsızlaşır.
Gözlerinde kaybolursun, derin bir deniz gibi,
Aşık olunca insan, hayat bir şiir gibi.

Eller titrer, sözler yetmez bazen,
Sessizlikte bile konuşur yürekler gizlice.
Zaman dursa, dünya sussa, yine de duyar insan,
Bir sevda ki, hem rüya hem de gerçektir tam.

İnsan aşık olursa, yollar kısalır,
Geceler uzun, ama yıldızlar daha parlak.
Bir umut var her adımda, bir tebessüm dudakta,
İnsan aşık olunca, yürek hep baharda

İzzet Akıl

BALIMA

Bir çiçeğin kokusunda sevdim seni
Çiçeğim demem de bu sebeptendir.
Salınırsın kokun saçılır her yere.
Çiçek kızım benim
Sen baş ol,
Yol ol!
Annenin kaderi kızıma geçmesin
Benim yazgımla sınanma diye dualarım
Düşerim diye korkma,
Düştüğünde bir kucağın seni beklediğini unutma
Aç kollarını, saracak kol an göremesen de
Sana açık hep bekleyen seni saracak kolları düşün
Beni düşün...

Ağlama nar çiçeğim,
Akıtma o göz pınarından bir damla yaşı da
Yağmurun damlalarıyla gözyaşın karışmasın.
Senin gözlerin ay ışığı gibi parlсын
Baldan tatlı sözlerin , acı nedir bilmez dillerin

Keder çalsa da kapını,
Kov gitsin, bir daha da çalamasın kapını.
Güneş ol aydınlat dünyanı da dünyaları da...
Işık ol yık karanlıkları
Kendi karanlığını da...

Selda Saraçoğlu

AŞKIN VE SANATIN BULUŞTUĞU İSİM: CELİLE HANIM

Celile Hikmet, Osmanlı devrinin ve Cumhuriyet'in ilk kadın ressamlarından biridir. Genellikle “nü” ve portreler üzerindeki çalışmalarıyla bilinir. Celile Hanım'ın çalışmaları, oğlu Nazım Hikmet'in sanat ve edebiyat aşkının oluşmasında ve şekillenmesinde epey etkili olmuştur.

Celile Hanım, babasının Sultan Abdülhamit'in yaveri olduğu sırada saray ressamı olan Fausto Zonaro'dan resim dersleri alma fırsatı buldu. 1900 yılında Nazım Paşa'nın oğlu Hikmet Bey ile evlendi ve “Celile Hikmet” adını aldı. Ancak şiddetli geçimsizlik ve anlaşmazlıklar nedeniyle 1917 yılında Hikmet Bey'den ayrıldı. Bahriye Mektebi'nde tarih hocası olan aile dostu Yahya Kemal ile büyük bir aşk yaşadı. Başlarda çok açıkça görünmeyen, basit dedikodular şeklinde kalan bu aşk sonradan hızla büyüdü. Büyüyüp alevlenen bu aşkın, 1916 ile 1919 yılları arasında sürdüğü bilinmektedir. Hatta Yahya Kemal'in Vüsal, Telakki, Erenköy'de Bahar, Eski Mektup gibi şiirlerini Celile Hanım için yazdığı söylenir. Celile Hanım, üç yıl kadar sürdüğü bilinen bu büyük aşkın ardından Yahya Kemal ile ayrılıklarının üzüntüsüyle İstanbul'dan ayrılıp Paris'e gitti. Orada kendini tamamen sanata ve resmin büyümesine adadı. İstanbul'a döndükten sonra karma sergilere katılıp kişisel sergiler açtı. Bu başarıları ile dönemin en aktif kadın ressamı arasında yer aldı. İlerleyen yıllarda İbrahim Bey adında bir kaymakam ile kısa süren bir evlilik yaptı. Soyadı Kanunu'nun ardından “Uğuraldım” soyadını aldı. Yahya Kemal ise hayatının sonuna kadar evlenmeyerek yalnızlığı seçti. Yahya Kemal'in; Nazım Hikmet veya Celile Hanım'dan konu açıldığında lafı değiştirdiği ve suskunluğunu koruduğu bilinir.

Celile Hanım, orduyu ayaklanmaya ve kışkırtmaya çalıştığı gerekçesiyle 28 yıl hapis cezasına çarptırılan oğlu Nazım için Atatürk'e ve o dönemin milletvekili olan eski sevgilisi Yahya Kemal'e adalet isteyen mektup yazdı ancak hiçbir sonuç alamadı. Nazım'ın özgürlüğü için imza topladı. Yahya Kemal ise bu olay karşısında bir imza atmaktan ihtiyat etti.

Celile Hanım, Galata Köprüsü üzerinde tüm İstanbul'da ses getiren pankartlı devasa bir eylem yaptı. Son yıllarda gözlerini kaybederek sağlığı bozulan sanatçı, 1956 yılında Ankara'da hayata gözlerini yumdu.

Sevim Varlık

SEN RUHUMDAKİ AŞKSIN

Hiçbir şey gideremedi bu duyguyu...

Ne aradan geçen uzun yıllar ne doğan çocuklarım ne satın aldığımız evimiz...

Gülerken ağlarken yatarken gezerken o özlem hep bir yerimde duruyor;

Bunca zamandan sonra artık unutmak İstiyorum yabancı olduğumu gurbetçi olduğumu nasıl bir duyguymuş anlayamadım gitti insanın bir yakını ölüyor 3 gün 5 gün sonra 3 yıl ya da 5 yıl sonra artık acısı yavaş yavaş soğumaya başlıyor.

Gurbet acısı sanki yıllandıkça sönecek yerde daha bir coşuyor daha bir alevleniyor, alevler coştukça tüm benliğim onun ateşiyle yanıyor kavruluyor. Acaba bir ben miyim böyle bir bana mı bu kadar zor geliyor gurbet yoksa sayısını bilmediğim binlerce insandan sadece birisi miyim bilmiyorum, bildiğim tek gerçek sadece geçen zamanın içimdeki ayrılık ve vatan özlemini büyüttüğü bu dert artık beni aştı. Eskiden kalbimin bir yerlerinde kimsenin görmediği adresini bilmediği bir yerlerinde dururdu .Şimdi sanki bu özlem her yanıma sarmış durumda. Tıpkı ilerlemiş bir hastalık vakası gibi artık onu saklayamıyorum artık ona söz geçiremiyorum. Beni dinlemeden gözlerimden yaş olup akıyor beni dinlemeden kolumu kanadımı kırıyor. Of of yoruldum artık onu taşımaktan yoruldum artık gurbette yaşamaktan hani varlığını bilip de görmemezlikten gelerek yaşamaktan yoruldum. Kendimi nasıl hissediyorum zamansız sökülmüş bir ağaç gibi, nasıl zamansız sökülmüş bir ağaç bir yere dikildiğinde tutmazsa önce yaprakları solarsa dalları aşağıya doğru sarkarsa şimdi ben de tıpkı böyle bir ağaç gibiyim sanki yavaş yavaş kuruyorum, dışı bütün ama içi boşalmış bir ağaç ...

Çocukluğumda bir dizi seyretmiştim (KÖKLER) diye vatanlarından koparılmış başka ülkeye satılmış köleleri anlatıyordu. Şimdi o geldi aklıma gerçi durumum o kadar vahim değil ama yine de zormuş şu gurbet, boşuna yakılmamış gurbet adına onca türkü onca ağıt onca şiir. İnsan bir bayram olduğunda ister dini bayram olsun ister milli bayram olsun ya da bayrağını gördüğümde ya da şehitleri gördüğüm de o duygularımı o heyecanlarımı anlatamam bir 23 Nisan kutlaması bir 19 Mayıs kutlaması bir öğrencinin şiir okuması inanın kalbimin çarpıntısını arttırıyor hemen okul yıllarıma gidiyorum sanki şiir okuyan benim kalbim öyle heyecanla çarpıyor ki kanım vücudum da öyle hızlı akmaya başlıyor ki işte diyorum benim köküm bu duygularla sulandı. Benim ağacım bu duygularla büyüdü. Şimdi onlardan uzakta susuz kalmış bir ağaç gibiyim, yenemiyorum bu duyguyu bir türlü, yoruldum artık bu duyguyu taşımaktan onunla artık baş edemiyorum gücüm kuvvetim kalmadı.

Boşuna dememişler Bülbülü altın kafese koymuşlar ille de Vatanım demiş Benimki de o hesap işte yaşadığım hayat bir altın kafes misali...

Yıllarca çektiğim acıları sıkıntıları özlemleri hepsini bir çuvala doldurdum ağzını bağladım sıkıca öylece taşıyordum sırtımda ben nereye özlemler oraya ama bu çuval o kadar ağırlaştı ki artık ağzı bağlanmıyor doldu doldu taşıtı. Bendeki Özlem de beni aştı hani diyorum bıraksam bir yerlere kaçsam ama yine bırakmaz beni arkamdan gelir yapışmış.

Bu benden ayrılmaz artık bu özlem gider benimle mezara kadar. Hiçbir kelime hiçbir söz özlemi anlatacak kadar güçlü değil ki bu yüzden belki insan özledikçe sessizliğe gömülüyor, özledikçe derinlere gömülüyor.

Tıpkı şu anda olduğum gömüldüğüm derin kuyular gibi...

Ne diyor Hazreti Mevlâna;

Sen ruhuma Cemre diye damladıktan sonra ben bu bedende Neyleyim.

(Ben de diyorum ki sen ruhuma Özlem olarak damladıktan sonra ben bu bedende Neyleyim)

Aşk da sen,

Hasret de sen;

Ben de sen...

Nevin Erkan

NE VARSA SEVGİDE VAR

Bekletilen her insan kanatır düşlerini,
Geceye kafa atar, dolunaya da tepik!..
Yaşarken ölen insan, ölürken de yaşıyor,
Herkes ölmeyi bilir, yaşamayı bilmiyor!..
Şair imgeye takar, imge ise şaire,
Zaman anlamı yontar, kentler de saadeti!..
Hayat bir kadın gibi çok çabuk kırılıyor,
Kalbi hoşnut olsa da duyguları sancıyor!..
Kıyamet kopsa bile sevmelidir insanlar,
Ne varsa sevgide var, gerisi zarar-ziyan!..
Her insan biriktirir kendi ıssızlığını,
Çocuk gibi büyütür koyu yalnızlığını!..
Hepimiz öğreniriz en sonunda gerçeği:
Yenilgiler yıpratmaz, ihanet kadar bizi!..

Hızır İrfan Önder

HAZİRANDAN ŞUBATA

Düşmediğim çukuru kalmadı aşkın
Çıkarıp duvara astığın utancın
Şimdi pencereye yasladım yüzümü
Bak ellerimde aşkının mührü.

Okumam içine yağmur damlamayan kitabı
Bakışla doldurdum varlığını
Sessiz bir kapıydım sana açılan
Bir rüyaydın başlangıcı olmayan.

Bir günde geçtim hazirandan şubata
Kalbim kelime kelime yürüyor sana
Senin için bin rüyaya katlandı gözlerim
Bir kış günüydü onu gördüğüm.

Unuttum şimdi kalbimin sırlarını
Gözlerinde bilgeliğin acısı
Sihirlidir elleri, parmak uçları
Rüzgar alıp götürdü anılarımı.

Merve Hamal

CAN SEVİNCİ

Dizelerden duşmuş bir öyküydü bizimkisi
Bağrımızda inci inci halkalanan
Nerede görsek tanırdık hicranı, hasreti.
Cesurduk, gezecek kadar; aşkın yedi kademesini
Yıldızlar düştü gökyüzü tutuldu
Kıyamet, aşkın ebediliğiyle tövbekar oldu.
Gönüller aşk ile sarhoş oldu.
Sâki nedir, idrak edilmeyen tarihte kayboldu.
Oysa dünyayı yakardı aşkın ateşi
Sessiz sedasız duruşumuz bile parlak idi.
Bakışlarımız güneş gibi, ay gibiydi
Kavuşmalar ise sevdanın can sevinci.

İncigül Bayten

SEN

Bir veda kadar çaresiz
Bir hoşça kal kadar özgürdüm
Ve her şeye rağmen ıslık çalardı kalbim
Senin baharında
Eğilirdi başaklar rüzgârın sevdasında
Ama sen giderdin umarsızca yalnızlığın dansına

Haydar Aksoy

GÖNLÜMÜN NİHAVEND BESTESİ AŞK

Ben bir bestekarım bu Sâdâbâd Sarayı'nda,
Tamburamın sesi duyulur Boğaziçi kıyısında.
Bir şarkı çalarım nihavend makamında,
Ulaşır aşkımın zuhuru sırma saçlı Mehlika'ma.
Ben bir bestekarım bu Sâdâbâd Sarayı'nda,
Sevdanın güzelliğini anlatırım notalarla.
Bir şarkı çalarım nihavend makamında,
Dokunur tesiri inci dişli Mehlika'ma.
Ben bir bestekarım bu Sâdâbâd Sarayı'nda,
Yarin nazlı edasını nakşederim aklıma.
Bir şarkı çalarım nihavend makamında,
Bu hal zarif bir tebessüm eder mücevher gibi ışıyan Mehlika'ma.
Ben bir bestekarım bu Sâdâbâd Sarayı'nda,
Gönlümün saadeti okunur şehrin sokaklarında.
Bir şarkı çalarım nihavend makamında,
Neşrolur bu hissiyatım ulvi bir ahvalde Mehlika'ma.

Mihriban Cesur

AŞKIN ÖNSEZİSİ

Ah göğüs kafesimden taşan okyanus... Deli cesaretiymiş seninki. Hayallerin özgürlüğe açılan kapısıydı toza toprağa bulanmış teneke parçası. Bir adım öteye geçebilmek için ulaşılması gereken son noktaydı o. Yılların yorgunluğu sararmış benzinden anlaşılıyordu ama yine de bedenindeki kurşun izlerini mağrur bir komutan edasıyla taşıyordu. Yanına yaklaştırmaya cüret edenleri izler, onlarla heyecanlanır, ulaşılmaz olmanın verdiği hazla gizliden gizliye keyiflenirdi.

Arada bir hüznün çöreklenirdi içine. Kaç mevsim geçirdiğini düşünürdü, yıllar evvel getirildiği sınırda. Ayak sesleri ve bağırışlarla çıkardı geçmişin kuyusundan. Vızır vızır işleyen mermilere siper ederdi kendini yine.

Bir gün, ona benzeyen birini getirip koydular on metre kadar uzağına. Kendini yetersiz hissetmekle kıskançlık arasında gidip gelen bakışlarla süzdü yeni geleni. "Sen de kimsin? Ne işin var burada?" dedi sert bir ses tonuyla. Ama anında pişman oldu, ona doğru akan yemyeşil ırmağı görünce. Suyu gölgeleyen uzun dallar aklını başından aldı. "Senin ne işin varsa benim de işim o." diye cevapladı diğeri.

Uzaklardan bir kuş sesi havalandı, tozlu tenekenin üzerine kondu o anda. "İyi, hoş geldin öyleyse." Cevap vermek yerine gözlerini ağır ağır devirdi yeni gelen. Günler geçtikçe iyice ısındılar birbirlerine. Önceleri üzerindeki pislikten utanan kıdemli bekçi, sonraları önemsemez oldu görüntüsünü. Çünkü yeni arkadaşının da artık ondan farkı yoktu. Bazı geceler, çalılıklardan yükselen fısıldaşmalar bölerdi koyu sohbetlerini. O anda her ikisi de dikkat kesilir, az sonra olacakların bilincinde, sessizce beklemeye başlardı.

Birer ikişer kendilerine yanaşan insanları görmezden gelmeye çalışmak, hatta neredeyse onlara yardım etmek geçerdi içlerinden. Umuda giden yolu kesmek, ikisine de ağır geliyordu artık. Bir hafta önce gözlerinin önünde el ele sonsuzluğu seçen iki gencin hazin sonu, kırılma noktaları olmuştu. Sıcak esintinin melodisiyle usul usul dans eden yaprakların ahengine inat, düzensiz bir yaz günü tekrar hareketlendi ortalık. Koşuşturmalar, toprağın her zerresini havaya katan kamyonlar... Ters giden bir şeyler olduğunu sezmelerine sebep olan şeyse tam diplerine getirilip bırakılmıştı. Dikenli tellerin dolandığı koca makaralar. O an göz göze geldiler. Anlaşılan o ki, onların yerini dikenli teller alacaktı.

Emekliye ayrılmanın keyfini sürececeklerini düşündükleri anda, birbirlerinden ayrılacak olmanın ateşi düştü içlerine. "Belki aynı çöplüğe atılırız, belki ikimizi birden alır dişlerinin arasına o ezici canavar, dünyanın sonuna kadar birbirimizde yaşarız" tesellisi, yanlarına gelen iki askerin ayakları altında ezildi. Kir pas içindeki tenekenin tertemiz bağına atılan tekmeyle, "Bundan bir şey olmaz, baksana delik deşik." cümlesi eşlik edince ateş harladı. Tüm sevgisiyle baktı, yanında damla damla toprağa düşen ırmağın derinliklerine. "Üzülme." dedi. "Ben hep seninle olacağım. İnan bana."

Günler sonra, omuzlarındaki yıldızlardan kampın patronu olduğunu anladığı adamın odasında açtı gözlerini. Temizlenmiş, üzerine çiçek desenli bir elbise giydirilmiş, başına yeşil yapraklardan bir de taç kondurulmuştu. Değişmeyen tek şey, içindeki sevgiydi. Onu düşündü. Nerede, ne haldeydi? İnşallah bir kıymet bilmezsin eline düşmemiştir, diye geçirdi içinden.

Düşüncelerini bölen kapı sesiyle bakışlarını odaya giren askere çevirdi. "Komutanım, çöpe gitmesine gönlüm razı olmadı. Siz seversiniz böyle şeyleri." diyerek, kalp şeklindeki tenekeden yapılmış kül tablasını getirip yeşil yapraklı tacının üzerine oturtuverdi. Sevdiğinin sözleri geldi aklına o an. "Ben hep seninleyim."

A. Çiğdem Bozkurt

İKİ SEYAHAT TEK YOL

belirsizliklerin doğurduğu belirginlik
yüreklerdeki yok olduğu yorgunluk
eşitsizliklerin kendini boğduğu
vedasız bitişlerin matrisidir
adı aşk

gerçeğimin örtbas edildiği
duygularımın yargılanmaları
renklerimin kendini bulduğu
dengelerin kaygısızlanmalarıdır
adı aşk

anbean canlanan
yaşama koşturan
bireyi çocuklaştıran
cephesiz zaman hattıdır
adı aşk

tek yolla birleşti iki seyahat
aşkla açılır her kanat
ve şimdi başlar
iki kişide tek bir sanat
adı aşk

kapatır karanlığı kanatır
bin ömür kez daha yaşamayı
yaşamaya tattırır
hayatın her aşamasında
bir baharı andırır
iki seyahat birleşir
tek yol olur
adı aşk..

Can Ahmet Doğrul

BİR AKŞAM VAKTİ

Beden viran, beden harap, bitap düşmüş uykusuzluktan.
Seni düşünmek belası uykusuz bırakan.
Nefes nefese seni içimde yaşamak ne güzel; boğazın o serin sularında
Ciğerlerimde hissetmek seni, bir İstanbul akşamı, gönlümde sen.
Efkârlandı yürek bir akşam vakti,
Kalp kırık, kalp küskün, ne çare yokluğunun ızdırabından.
Bu gece mezem; bir duble rakı, bir parça beyaz peynir,
Ve dilimlenmiş karpuz.

Hayalini koluma takıp geziyorum bu gece de, her gece gibi.
Rumeli Fener' inden, Anadolu Kavağına dek
Sahil boyu yüzüme çarpan rüzgâr sen
Her dalda da sen vuruyor gibisin kıyıya,
Kız Kulesi sen, Galata Kulesi sen.
Kalamış' tan Kanca'ya kadar sen.
İstanbul' un sokaklarının tüm kaldırımlarını arşınladım;
Sana ait bir ize rastlamak için.

Yıllar geçti üzerinden; yokluğunun,
Sensizliği yaşamak zorunda kalışımın,
Ruhumda açtığı yaranın tarifi yok sevgilim
Bir hayalin peşinde perişan, onca yıl geçirdi bu beden.
Ne zor bilemezsin sensizlik; gündoğumundan, günbatımında dek
Sen varsın yüreğimde, düşüncemde.
Bir İstanbul akşamı, ne olur izin ver de,
Mezar dibinde yeşeren kan kızlı gülün olayım.

Mualla Sabır Güven

AYLAK

Aylak aylak gezmek benim büyüdüğüm evde ayıptı. Ne yani, yapılacak onca iş varken, insan aylak aylak oturur muydu? Ve benim bu yüzden işittiğim azarların haddi hesabı yoktu.

Oysa ben, aylak aylak gezmeyi çok severim.

Hayatımda aldığım en iyi kararları aylak aylak gezerken aldım. Gökyüzüne baktım, yeryüzüne baktım, rüzgarın yüzümde bıraktığı soğuğu hissettim, güneşte yandım.

En güzel hayallerimi de aylaklık yaparken kurdum. Ayaklarım yerden kesildi. İnsan ne zaman oturup, parmak uçlarını hissetmeye çalışır, burnunun ucuna ne zaman bakar ki yoksa?

Küçük şeyleri hep böyle zamanlarda gördüm. Kimsenin ilgisini çekmeyen, yanından geçip gittiği şeylere hep böyle zamanlarda takılı kaldım. Kalbime baktım, eksikimi, gediğimi gördüm. Zihnimi hep böyle anlarda sıfırladım.

Böyle anlarda boşverdim hayata.

Böyle zamanlarda yeni başlangıçlar yaptım.. Yenilendim. Ve bazen geçmişi düşündüm.

İnsanlara hep böyle zamanlarda baktım. Yüzlerindeki endişeyi, sevgiyi, korkuyu, kızgınlığı aylaklık yaparken fark ettim. Kendimce hikayeler yazdım, roller biçtim onlara.

En güzel cümlelerimi aylaklık yaparken buldum. Kelimerin yerlerini değiştirdim, öznelerimi süsledim. Zira benim hayallerimin perileri de aylaklık yapmayı çok severler :))

Demem o ki; aylak aylak gezmek, aylak aylak takılmak iyidir. Zihin açar, kalp attırır, hayal kurdurur.. Oturtur insanı yazı yazdırır..

Yasemin Doğrul

ANLAR

Güneşten, her yöne gönderilmiş ışınlar,
Gökyüzüne serpiştirilmiş gri bulutlar,
Havada dolaşan çeşit çeşit kokular,
Odun ateşinde demlenmiş çaylar,
Bir sağa, bir sola eğilmiş sazlar,
Sazların arasına sıkışmış kayıklar,
Dört bir tarafta yüzen balıklar,
Kıyı kenarını süslemiş kayalar,
Tek ya da çift gezinen insanlar,
Kimi gülen, kimi dertli bakanlar,
Bir kenarda oturup, hayallere dalanlar,
Bir de anı yakalayıp içten yaşayanlar,
Çiçeklerde dolaşan vızır, vızır arılar,
Göle doğru sarkan ağaçtaki dallar,
Çiseleyerek gökten inen yağmurlar,
Yapraklardan süzülen küçük damlalar,
Damlaları yudumlayan minik kuşlar,
Kanatlarından suyu çırpıp kazlar,
Sessizce süzülen zarif kuğular,
Suya bata çıka yüzen karabataklar,
Arkadan eşlik eden minik dalgacıklar,
Fonda çalan eşsiz birliktelikte ki notalar,
Bir ressamın elinde çizilmeyen anlar,
Fotoğraf karesinden kaçan zamanlar,
Hafızalardan silinen o anki oluşlar,
Aynı kuğular, aynı bulutlar, aynı damlalar, aynı insanlar,
aynı kuşlar,
Her biri tekrar bir araya gelir mi ?

Olan her seferinde başka bir resim mi?
Her bir an, her bir oluş, yeni bir seçim mi?

Nurcan Toğanaş

BEKLERİM

Beklerim ben;
Günler, haftalar, aylar da geçse
Aramıza; yollar; şehirler; ülkeler de girse
Beklemekten sıkılmam.
Küf koksa da topraklar,
Kurusu da okyanuslar,
Geçmese de zamanlar,
Bir ömür beklerim seni..
Bayram sabahı çocukların;
Yeni doğan bir çocuğun ebeveynlerinin,
Madalya kazanan bir sporcunun,
Üniversiteyi kazanan birinin,
Göç ettiği yere geri dönen bir kuşun,
Evlilik imzasını atan bir çiftin,
Heyecanı ile beklerim seni..
Gelmeyeceğini bilsem de,
Yine beklerim..
Geceleri, sabahlar;
Sabahları, akşam etsem bile,
Bir ömrü çürütsem,
Beklemekten bitap da düşsem,
Beklerim ben..
En güzel şarkıları dinleyerek,
En güzel anılarımızı hatırlayarak,
Sana olan ilk anki sevdıyla,
Sabretmeyi bilirim ben...
Özlemesini de;
Sevmesini de bilirim..
Usul usul, yavaş yavaş;
Acele etmeden,
Beklerim..
Gelmeyeceğini bile bile
Bir gün herkes seni terk ettiğinde;
Yine beklerim..
Hem zaten insanın ömrü, beklemekle
geçiyor;
Hayallerini,
Anlarını,
En çoktan birini bekleyerek.
Beklerim ben;
Bu dünyada bir daha göremeyeceğim
insanları;
Bir gün görürüm umuduyla yaşıyorum..
Seni de beklerim.
Beklerim ben.
Beklerim.

Ahmet Agir Ertunç

TEK HECELİLERDEN PAYIMIZA DÜŞEN

Beni hep bu tek heceliler bitirdi
Tek hecelilerden bir bileklik yaptım kendime
Bir boncuğu “aşk”
Bir boncuğu “acı”
Lastiği kolumu acıttı
Söküp atmak istedim
Bilezik daha çok kavradı
Biri geldi sonra
Söktü attı bilekliği
Boncuklar odanın her yerine dağıldı
Topladık beraber
Uzak diyarlara gittik toplarken
Başka bulutların altına sığındık
Başka yağmurlarda ıslandık,
Başka güneşin altında kuruduk
Attık denizlere boncukları bir bir
Kim bilir kaç balık yem sanıp yedi
Acıyla, aşkla öldüler.
Ama bilekliği kopartan kim bilmiyorum
İsmi tanıdık değil, elleri soğuk
Ya bir gölgeydi ya bir hayal
Dedi ki bana gitmeden önce
İnsanı kurtaran da aşktır,
İnsanı kahreden de,
Yaşama hevesi veren de,
Ölüme sürükleyen de.
Yazdım deftere, ekledim üstüne
Tabağımıza düşen payı,
İlla paylaşmak zorunda mıyız?
Tabaktaki pay, kalpteki aşk,
Şiirdeki dize tükendi artık.

Saadet Nur Arapoğlu

DÜŞ

Yürüdüm,
Karanlık boşluğa yapayalnız.
Kaç yıl, kaç gün.
Bitmez tükenmez umutları geçtim.
Ve “Gerçek”
Görkemli bir patlamaydı hayal denizinde.
Düşlerden kaçmak yasaktı bana.
Yıllar yıllarca...

Gülsevil Başaranbilek

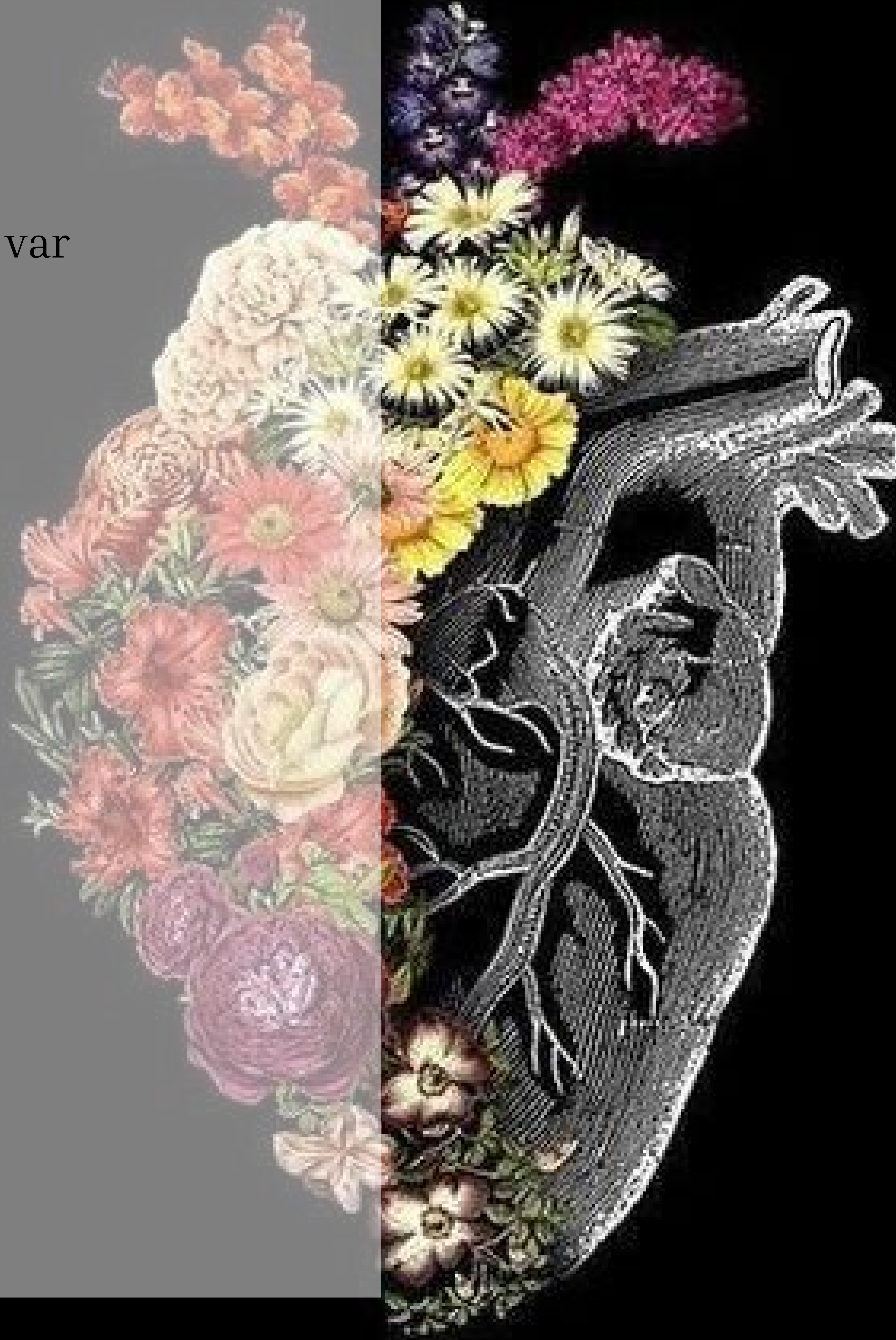
KALP ATIŞLARI SONSUZ DEĞİLDİR

Kalp atışlarımın
Zirveye ulaşmasına çabalarken ben
Ferhat gibi inlediğimi
Duymaktan hoşlanıyorsun
Anladım ki sen

Haydi kaybol etrafımdan
Ağlamak için yalnızlığa ihtiyacım var
Ruhumun sızısını
Bir başına dinlemek istiyorum
Kaz tüyü yastığım
Beni daha iyi anlıyor

Ey duygunun çiçekleri
Sevinç kapısının anahtarı
Ve sabrın öyküsü
Vesvese sokaklarında
Girdiğim labirentte dolaşırken
İzin verin üzerinize
Hüzün gözyaşlarım dökülsün

Zor olsa da elveda diyebilmek
Biliyorum kalp atışları
Sonsuz değildir

Osman Akçay

İKİ BİN YİRMİ DÖRT

Bir, iki, üç diye geçiyor günler ve evet yaşıyorum
Dört, beş, altı göz pınarlarımdan bir inci tanesi dudağımın kenarına
süzülüyor ve evet yaşıyorum
Yedi, sekiz, dokuz bir kedinin başını okşuyorum ve evet yaşıyorum
On, on bir, on iki kulağımda bir ses “işe yaramaz” ve evet yaşıyorum
On üç, on dört, on beş kalbimde karşılık bulmamış hisler ve evet yaşıyorum
On altı, on yedi, on sekiz hayatta bir amacım yokmuş gibi hissediyorum ve
evet yaşıyorum
On dokuz, yirmi, yirmi bir dudaklarımda neşeli olmaya zorlayan bir şarkı,
boğazımda yutkunmayı
zorlaştıran yumru ve evet yaşıyorum
Yirmi iki, yirmi üç, yirmi dört kedileri besliyorum ve evet yaşıyorum
Yirmi beş, yirmi altı, yirmi yedi gerçekleştirmekten uzak hayaller kurarak
uyuyorum ve evet
yaşıyorum
Yirmi sekiz, yirmi dokuz, otuz diye geçiyor günler ve evet yaşıyorum ...

Maide Karabulut

GECEYİ KUCAKLAYAN ÇOCUK

İçimde sarmaş dolaş hiç tanımadığım insanlar
Kahkahaları sessizliğin kulaklarını çınlatıyor
Bekçilerin düdükleri ile yankılanıyor boş sokaklar
Çürüyen apartmanlar insan yığınlarını kusuyor
İçten içe büyük bir gürültü kopuyor
Kapı aralıklarına sıkışmış biçare serkeş ruhlar
Fal taşı gibi açılmış gözleriyle etrafı seyrediyor.
Kader de ipliğini bir kedinin yumağına dolamış
Ne kaçıp kurtulabiliyor zaman oradan
Ne de onu bağrına basmak istiyor o an.
Bir sokak satıcısının sesinde satılıyor insan öyküleri
Alıcısını bulan eski iki siyah ceket
Sımsıkı sarılıyor yeni hikayesinin sırtına
Su birikintisinin içinde
Yansımaları seyrediyor mahallenin tekir kedisi
Ayaklarında naylon sarı pabuçları
Misketleri yuvarlıyor iki küçük yavrucağı.
Gelin duvağı gibi çilli begonyalar
açmış kırmızı çiçeklerini
Açık pencerelerinden hal hatır soruyorlar
Sokağın eski, ahşap cumbalı sarı konaklarından.
Rüzgarla savuruluyor sararmış dantel perdeleri
Bir çocuk beliriyor kapının mermer taşlığında
Avucundan taşıyor sarı leblebileri
Güneş gibi parlıyor simsiyah saçları
Yanağına da dökülmüş yaramaz kahkülleri
Sımsıcak gülüşüyle kucaklıyor yalnız ,köhne sokakları.
Bir anne sesi gibi sarıp sarmalıyor tüm kimsesizleri.
Bitiyor gece, toplanıyor orada yıldızlar
Ve susuyor tüm hayaletleri ile sokağın sessizliği.

Emine Bakırcı

EKİM DEDİM

Güllerime kim bastı, sırtımda ayak izi?
Demir pençeli fırkat, canı canandan yırtar.
Mavisine yandım de, sonra kurut denizi.
Tut ellerimden yâr da, beni kendimden kurtar.

Vuran sendin bıçağı, ben yine de kim dedim.
Her vakitsiz gidişin, adına ekim dedim.

Kaç zilzali yaşadım, gözlerine bakınca;
Gönül kubbemî tutan, sütunları devirdi.
Bir zülfünün teliyle, burçlarımı yıkınca;
Dudağımı kanatan söylenceye çevirdi.

Ömrümden ömür çaldı, yine de hekim dedim.
Aşkın sonbahar hali, kadına ekim dedim.

Gözlerin kör bir kuyu, Yusuf bendim derinde.
Akrebin kiskacıydı, fırtınaydı boraydı.
Hicrani bir depremden, enkaz kaldı gerinde.
Hadi sen çekip gittin, yâr kirpiğin duraydı.

Gönül bahçemde hazan, ezelden mukim dedim.
Çiğnediğin her gülün, yâdına ekim dedim.

İki arada kaldım, ne yazdayım ne kışta,
Sinsi geceden soğuk, kömür kokusu dostum.
Hüzün devşiren eller müsebbibimdir başta,
Sarı, şarkılar söyledi, ben çılgılımla sustum.

Bir kanun taksimiydi, ruhuma hâkim dedim.
Ben, dara çekilmenin, tadına ekim dedim.

İbrahim Şaşma

BİzsİZLİK

Kaç kavanozdu saymadım sensizlik.
Aşka kıt kaldı avuçla çare,
Ve nasipten yaralı, yamalı kalbim.
Dönülmez yolun başında sabahları ettim,
Hep bekledim hiç gelmedin.

Kapıda miyavlıyor kör gözlü sevgimiz,
Hangimizdik bilemedim, hangimiz daha
keyifsiz.
Bizsizlikten bir demlik demledim,
Sensizlik tüketti hepsini, hiç içten gülmedim.

Sabahlık akşamlık fark etmedi,
Ben hep sensizliği giydim.
Kaç dolaptı saymadım,
Kaç çiftti sensizlik?
Kaçımız akıllandık kaçımız delirdik,
Müstehak oldu aşka benle sensizlik.

Fatma Nilay Süzer

BEN YİNE

Ne çekilmez sıcak,
Daha da çekilmezi sensizlik.
Bu kent mi küçük,
Sensizlik mi büyük yoksa?

Bağırasım var:
Neredesin?

Oturdum; sahile, soğuk biranın serinliğinde,
Karşımdasın yine.
Neyi unutmaya çalışıyorum?
Hatıralar hep gömlek cebimde.

Birdenbire
Gözlerinin ısıltısı düşer
Kırpiklerimin içine.
Sen ki tam karşımdasın,
Konuşabilsek keşke, dinlesen beni sessizce.

Oysa içimde dağlar yürüyor,
Sana adadığım her sözün üstüne.
Can veriyor enkazında sesim,
Rüzgâra tutunmuş yaprak gibi.

Ağacın aşkından gayriyim,
Ellerim buz sarkıtı yaz güneşinde.
Bildiğim tüm mekânlar adın,
Bir yere varamıyorum sensizlikte.

Gel de kuşanıp uçsun yüreğim,
Aşkın kanatlarıyla sana.
Beni yine ışıgınla kucakla...

Asiye Yaşargün

“Toplu iğne kutusunu elden ele dolaştırır mısınız? Fotoğrafları da lütfen. Yakasına takmak istemeyen olursa ısrar etmeyin. Bir kısmını da burada bırakın, sonradan gelenlere kolaylık olur.”

Elimde, geçen hafta bana muziplik yapan Berk’in fotoğraflarıyla caminin avlusunda bir o yana bir bu yana dolanıyorum. En yakın arkadaşımın biricik oğlu. Babası ve annesi ağır yaralı. Son yolculuğuna öğretmenleri, arkadaşları, ailesi ve bizler uğurlayacağız. Sonra, Gülin iyileşince, olan biteni yüreği yeten biri ona anlatacak. Bu düşünce bile nefesimi kesti.

Caminin avlusu iyice kalabalıklaşmaya başladı. Bir an uzak bir yere gitmek, hiçbir şey konuşmadan, ağlamadan öylece durmak istedim. Cenazenin gelmesine yarım saat vardı. Adı artık Berk değil, cenazeydi. Ne de çabuk kanıksamıştım. Etrafıma bir göz gezdirdim, en sakın yer neresiydi? Herkes dışarıda olduğuna göre... cami. Hızlı adımlarla camiye girdim. Ölüm de, hüznün de, ağlayanlar da, herkes ve her şey dışarıda kaldı. Ya da ben kalsın istedim. Bir köşeye çöktüm.

Elimdeki fotoğrafı dikkatlice katlayıp doğum ve ölüm tarihlerinin yazılı olduğu kısımdan ayırdım. Fotoğrafı kalbimin üstüne, tarihleri şalımlın ucuna iğneledim. (2016-2025)

Sezaryenle doğmuştu Berk. Annesi kendinde değildi diye, bebeği babasının kucağına vermek istemişti hemşire. Heyecandan tir tir titriyordu Kemal. “Ben çok heyecanlıyım, tutamam, düşürürüm, sen alır mısın Zeynep?” İlk ben almıştım kucağıma. Sonraki dokuz yılda da hep içi titremiştiki Kemal’in. Ona nasıl anlatılacaktı?

Şalımlın ucundaki rakamlara dalıp gittim. Parantez içine sıkıştırılmış iki tarih ve bir çizgiden ibaret hayatlarımıza baktım. Seksen yıl da yaşasan, seksen saat de yaşasan, çizgi hep aynı uzunlukta çekiliyor. Açılan paranteze ilk yazılan tarih başka başkayken, kader birçok insanın kapanışını aynı güne getiriyor. Beni en çok bu etkiliyor sanırım. Toplu ölümler... Depremler, seller, yangınlar, savaşlar... Çoğu birbirini hiç tanımayan insanların ölümde kesişen yolları. Yaşları, doğum yerleri, zevkleri, hayalleri, umutları farklı ama ölüm tarihleri aynı. O yüzden mi söylenir acaba, herkes ölecek yaştadır diye?

Doğum ve ölüm tarihlerini sağa sola savurdum, bir ömrün özeti, DNA’sı olan çizgiyle baş başa kaldım. Uzun uzun baktım. Neler saklıydı yaşam çizgimizin içinde? Yanmak vardı mesela. Ben, parantezimin içindeki çizgimde, yanarak ölenlere yanıyordum şimdi. Yanmak ortak paydamızdı... Ya soğuk yakar, ya güneş. Ya hasret yakar, ya aşk. Ya açlık yakar kavurur, ya tokluk yakar mideyi. Çizginin sonuna doğru, öleceğine yanmak vardır bir de... Yanarak ölmek, çaresiz, çılgık çılgıca.

Gözümünden bir damla yaş indi, şalımdaki kağıda. Tam çizginin sonuna düştü. Yavaşça aşağıya kaydı. Sonraki damlalar hep oraya gelsin diye daha çok ağladım. Ömrünün son anına su taşımak istedim. Gözyaşlarım alevleri söndürsün istedim. Ne kadar uğraşsam da sağa sola aktı, bütün yazılar birbirine karıştı. Önce doğum tarihi, sonra çizgi, sonra ölüm tarihi, sonra da Berk silindi.

BEKLEYİŞ

Bir sahici bakış için vereceklerimi tahayyül bile edemezken
Hayallerimin ısıltısında her gece gözlerimdeki karartıyı silmek ağır geliyor bedenime
Sevda yüklü gemiler dert boşaltırken
Benliğimdeki sancının iflah olmaz bakışı
Kol geziyor mahzen düşüncelerimde
Dilime dolan şarkıdan mütevellit ismin kulağıma üfleniyor sessizce
Zifiri yalnızlığım gece boyunca hapsolmuş cüretkâr bedenime
Dinamit etkisi yaşıyor patlamanın hezeyanları
Seher vakti kaybolmaya and içmişcesine
Sessizce odamdan ayrılmaya kararlı karanlığın öteki yüzü
Gözlerimde temaşa
Soluğumda kesiklik
Hiçliğin gölgesinde kaybolmuş cansız bir beden gözlerini dikmiş bana bakıyor...

Pınar Pekgöz

SUSMASANA BE ADAM

Susmasana be adam,
Nerede o eski zamanlar?
Durdurulmuyor ki zaman
Lafı geçmiyor ardından
Giden günlere varılmıyor.

Susmasana be adam,
Buralardan geçilmiyor
Yerin bilinmiyor.
Bir gelsen, bir sarılsam
Bin ömür bedel ödesem.

Susmasana be adam,
Ben senin sessiz çığlıklarına alışık değilim,
Bağırdığın çağırdığın zamanlarla barışıyorum.
Özlemini kalbime atarım
Günleri sayarım,
Daha da gelmezsen
Köşedeki bankta yatışıyorum.

İrem Günerkan

İKİ ZEYTİN AĞACI

Dün Necla'yı görmüşler çarşıda,
Eteğindeki sarı yapraklarıyla,
Elindeki mavi filesiyle koşarken,
Seslenmişler “Necla Necla!” diye.
Dönüp bakmamış ardına yahut soluna.
Ben gördüğümde Necla'yı,
Simsiyahtı saçları, kaşları...
Ben gördüğümde bir körpe kızdı.
Şimdi Necla'yı sorsalar bana,
Bir kuş olurdu ellerime konan,
Saçları yüreğime yorgan olurdu,
Kış gecelerinde alevin kardeşi,
Ilık bir esinti olurdu baharda,
Gözleri iki zeytin ağacıydı.
Baktığımda Necla'ya,
Yeşerirdi nevirler ruhumda.
Yıldız düşen saçlarını,
Yüzündeki kıvrımlarını,
Görsem Necla'nın,
Bana yine bir âhu, yine iki zeytin ağacı.

Melisa Fırtına Doğru

BAZEN BEN DE ÖLÜMDEN KORKARIM

Bazen ben de ölümden korkarım,
Bir kuşluk vakti, apansız gelenden.
Öyle bir yolculuk ki,
Varmak, dertli ediyor insanı.

Bu genç yaşta.

Bazen ben de ölümden korkarım,
Çizdiğim resmi bitiremeden,
Koklayamadan ufka açmaya,
En narin çiçeği.

Bazen ben de ölümden korkarım,
Hele bir de mutluyken.

Deniz Özbozoğlu

BENİ BIRAKIP GİTTİN YA

Beni bırakıp gittin ya
Günaydın kelimesi anlamsız kaldı
Sanki güneş doğmadı bir daha
Aydınlıklar da seninle gitti
Sen gittiğinden beri
Ben hep karanlıklardayım
Bir sevgililer günü sabahı
Terk edip gitti güneşim
Ve ben bir daha
Günaydın bile diyemedim

Şenol Köşürgeli

KALP KIRINTILARI

Çok eski zamanlarda yaşayan periler varmış. Bu periler çocukların dileklerini dinler, çocukların uykuya daldığı yastıklarına yıldızlar serperlermiş. Bu yıldızlar çocukların dileklerini gerçekleştirmek için onların yanından hiç ayrılmazmış. Dilenen dua bir anda gerçek olur, yıldızların biri yok olurmuş..

Ağlayan ve mutsuz çocukların yastıklarına daha çok yıldız koyar, her ne dilerse dilesinler gerçek olurmuş.. Acıyan bir kalp gerçek niyetini belli eder ve dilenen hayalleri gerçek kılarmış. İncinen ruhlar hep arkasında kalp kırıntıları bırakırmış. Bir çocuk varmış; ağlayarak yatağa girer, yıldız perilerinin yastığına bıraktığı yıldızları düşlermiş. Bir düş, bir gerçeklik içinde geçen kısır döngüler içinde geçen zaman hep yeni bir umuda da gebeymiş.

Her akşam ebeyenlerinin birbirine itinaayla ettiği bedduaları dinler, kendi nasibine de düşeni dinlermiş, içindeki acısına yardım etmesi için bir yıldız hakkı olduğunu bilerek uykusuna dalarmış..

"Gözlerin önüne aksın"

Bu cümleyi ona annesi ve babası kurar. Bir başarısızlık için onu yerden yere vururlarmış.

"Yediğin ekmek gözüne dursun" onu bir çiviye gücü yetmediği için dedesi söylermiş.

Çocuğun kalbini acıttırmış..

Hatayı asla kabullenemeyen bir ailesi varmış. Küçük kalbine dikenler saklamışlar. Çocuk her hatırladığında o dikenler, keskin uçlarını daha derine saplarmış.

Her yatağına yattığında bir damla gözyaşı yastığındaki yıldızları ıslatırmış. Yıldızlar yerinde kıpırdanırmış, Yine de kalbindeki dileğini asla dile getirememiş.

Çok yıldızı varmış ama o yine de habersiz sancılı uykulara teslim olurmuş.

Keşke o yıldız perisi ona gözükseymiş.

Günlerden bir gün çocuk, bahçedeki çınar ağacına salıncak kurmaya karar vermiş.

İpi ağaç dallarından geçirip, iplerin arasına da yastık koymuş. Gece gökyüzünde gerçek yıldızlarla uyumak istemiş.

İpi tam ağaca bağlarken, arkasındaki ses ona seslenmiş.

"Arkana bakma ama gece gökyüzüne bak."

Bu ses o kadar naif ve yumuşakmış ki.

Kalbi değersiz sözlerden sonra duyduğu en güzel cümleymiş..

Gece olmuş, çınar ağacındaki salıncığına yastığını ve ince örtüsünü serip, gökyüzünü seyre dalmış.

Yıldızlar o kadar parlak ve belirginmiş ki Ay olmasa onlar bile geceyi aydınlatır, her çocuğun dileğine arta döke yetermiş..

Çocuk yastığına başını koyduğunda, uçuşan bir çok beyaz kelebek görmüş. Bunlar dilek dileyen çocukların istekleri ve arzularıymış.

Ama bir tek kendi kelebeği içlerinde yokmuş. O kadar sessiz söylemiş ki dileğini incinen kalbi dile gelmiş.

"Çocukların sevildiği, zarar görmediği, kalbini mücevher gibi sevenlerin dünyasına doğmak isterdim."

O anda kırmızı bir kelebek uçmuş. Yastığının altından gökyüzüne süzölmüş.

Beyaz kelebeklerin yanında belirmiş. Gökyüzünden bir yıldız kaymış ve çocuk sonsuz bir uykuya dalmış....

Emine Savi

İHTİMAL

Sanki bin kırıkla
Sevinçlerini bırakıp gittin
Sonbaharında özlemlerini
Bırakıp gittin
Bir sonsuz yeşili çizip yüreğime
Analar ağıt yakıyorlar sana
Yüzümde çiçekleri solmuş
Bir bahçenin hüznü
Dalıp dalıp uzaklara gidiyorum
Ve diyorum ki
Van'da ekimi yaşamak
Bu kadar soğuk ve çirkin
Alevden tomurcuklar patlıyor
Beyaz kefenlere sarılmış bir beden
Bir kar çölünde
Elimde çırılçıplak kalıyor yüreğim
Şimdi bir özgür kıtada
Çocuklar güneşi öpüyor

Yusuf Hejar Sunkur

SESSİZ GÜRÜLTÜ

Yorgunluktan değil durgunluğum,
Belki tükenmekten susmuşluğum.
İlkin şiir yaşarken, şimdi
Gürültünün sessizi oldum

Okuyan bulamam sayfalardan başka
Yazan çıkmaz anlamadıktan sonra
Okur-yazarlar içinde burada
“Okur-anlar” var mı acaba?

Yazsam olur mu bir okuyan?
Ağlasam çıkar mı anlayan?
Yeni bir yurt bulsam, topraktan;
Olur mu bir soran, ardımdan...

Muhammed Ali Delipalta

GECE KARASI

Hep böyle mi ?
Bu kadar çocuksu,
Bu kadar ısıltılı,
Böyle alev alev ...
Böyle ruha dokunan,
Gece karası gözlerin?!

Kıskıvrak yakalıyor insanı...
Can evinden yaralar gibi,
Derinlerde bir girdap gibi,
Çektikçe çekiyor içine...
Büyüsünde buluyorsun renkleri,
Kadife kadife tınısı, en tanıdık melodi!

Yalnızlığımın gergefini yırtıyor!
Paralıyor acılarımı,
Parçalıyor dertlerimi,
İlmek ilmek döküyor aşkı!
Bağrımda bir kuş,
Kanat çırparken heyecanla,
Gözlerimdeki sisi siliyor.
Kurutuyor gözyaşlarımı,
Un ufak ediyor asılmış yüzümü...
Yerine bahar çiçeği gözler,
Umut gibi parlak bir yüz koyuyor!

Kıskıvrak yakalıyor,
Kırbaç kırbaç iyileştiriyor,
Kurtarıyor örümcek ağı yatağı hayattan!
Sarıyor bir baba koruyuculuğu ile,
Kötü olan ne varsa siliyor elinin tersiyle,
Yerine el değmemiş bir iyi bırakıyor!

Öyle çocuksu,
Öyle ısıltılı,
Öyle alev alev ...
Öyle ruha dokunan,
Öyle şefkatli,
Gece karası gözlerin...
Beni ben yapıyor!

Yasemin Ocak

YABANCI SEVGİLER

Yabancı sevgiler diyarında yaşıyordu çocuk,
Hayalleri vardı günlerce dış minelerinde büyüttüğü,
Gülüşleri vardı hayırhah bir yaz gününden hallice,
Elleri vardı, soğuk ama çaresiz değil direnirdi hayata,
Kahpe hayattaki söylenen yalanlara, hayata direnirdi,
Gerçek hayattaki sevgilere özenirdi
Kıskanmazdı, özenirdi, söylerdi iyiyi gönlünden geçen,
Hayatın dönemecindeki yanlışları doğrularken ayırıp seçerken,
Velhasıl bazen hayattan yoksun, bıkkın, savrulan bir yaprak gibi,
Bazen köklü bir ağaç gibi olurdu sevgileri,
Yabancı sevgiler diyarında yaşıyordu çocuk,
Hayat zaman zaman gülümsese de gıcık gıcık,
Savrulan yalanların arasından sıyrılma da kimi zaman,
Mutluluğuyla söndürürdü acımasız kötülükleri,
Yabancı sevgiler diyarında yaşıyordu çocuk,
Yabancı sevgilerin yalancı sellerinde...

Erçağ Akarca

ORTAYA KARIŐIK BİR ÖVGÜ

ruhum yaşantıların sorgulaması
aynalar bölük pörçük, görüntüler silik
evrimden tut da büyük patlamaya deęin
biz birbirimize evriliyoruz
toprak olmadan önce bilmeliyim
senin bulgar gözlerinde neler saklıdır

sen bana yakınma, yakın ol!
teslim olmuş huzursuz düşünceler
diyelim ki tarih tekerrürden ibaret
ve diyelim ki seninle bir günüm
üç yüz altmış beş güne eş değer
senin bulgar gözlerinde neler saklıdır

sana Einstein'den birkaç düşünce aşurdım
belki de sana göre hırsızım ben
bu ne bir teoridir ne de bir eleştiri
kaygısız bir canın sıkıntısıdır
miyopi güzelliğin örtüyor kâkülünü
senin bulgar gözlerinde neler saklıdır neler

Erhan Saygın

PES ETMEDEN YÜRÜ

Durduk belki ara ara, yorulduk. Koşmak isterken ayağımız hep takıldı aşamadığımız çitlere. Kanatlanmayı tahayyül ederken rüzgârın ve fırtınanın savurmalarını hesaba katmadık. Düştük. Hem de öyle sert oldu ki düşmelerimiz, kanatlarımız kırıldı. Takatsiz kaldık. Okyanusun ortasında pusulasını kaybetmiş gemi gibi ne tarafa yöneleceğimizi şaşırdık. Kalakaldık tenhanın sessizliğinde. Çaresizdik belki, lâkin acziyetimiz en büyük gücümüz oldu. Durmadık her şeye, herkese rağmen çabaladık. Çünkü yol uzundu, pes edemezdik...

Kalkmak için her gün yeni bir imkan sunuluyor bize. Yepyeni kararlar alıp hayatımıza tekrar yön vermek için sunulan bir nimet..

Tertemiz, sıfırdan açılan bir sayfa...

Geride kalanları geleceğe taşıdığımız sürece yeni adımlar hep geçmişte kalacak. Pençesine takıldığın geçmişi ait olduğu yere bırak! Yola devam et! Yaşadığın hayatın hakkını ver. Çünkü hayat öylesine yazılmış karalamadan ibaret bir kelime değil. Esrarlı cümlelerin bir araya getirdiği okunası bir kitap! Al pusulanı eline! İstikamet sana en sâdık yoldaş olsun.

Haydi durma koş, yorulsan da yavaşlasan da yürü!

Yol senin...

Pes etme...

"Yürü, ey seyyâh-ı âvâre yürü, durma yürü!
Koymasın râh-ı visâlden seni ezyâk-ı misal."

Nuran Esen

GERÇEK SEVGİ

Sadece sevmek mi ister insan?

Yoksa severken sevmeyi de bekler mi?

Sevilen insan için güzel bir histir fakat sevmeyene haksızlık değil mi?

Bence değildir. Çünkü insan, karşılık bekleyerek sevdiğinde sevmekten bahsedemeyiz. Karşılık kelimesinin olduğu herhangi bir şey alışverişe dönüşür, beklenti içerir. Oysa sevgi içten gelir.

Lakin şunu belirtmek isterim ki sevginin suistimal edilmesinden bahsetmiyorum. Karşı taraf sizin sevginizi sömürdüğü halde siz onu sevmeye, onu severken kendinizden ödün vermeye devam ediyorsanız bunun adı sadece kullanılmış bir sevgi olacaktır. Yani bu gerçek bir sevgi değildir.

Ama siz sevginizin suistimal edilmesini fark edip ne kadar zor olsa da karşı taraftan uzaklaşırsanız işte o zaman elinizde belki karşılık bulamamış ama sömürülmekten kaçınılmış saf bir sevgi kalır. Bu belki size utanç verecektir lakin vermesin çünkü sevmek en doğal insan eylemlerinden biridir ve her sevgi karşılık bulmak zorunda değildir.

Umarım ki hepimiz karşılık beklemeden sever ve seviliriz.

Rabia Çetin

SADECE SEN

Gitmek istiyorum bazen
Bilmediğim sokaklarda kaybolmak,
Kaybolduğum o sokakta seni bulmak istiyorum.
Elinde altı çizili bir kitap, bir demet papatya ile.

Susmak istiyorum.
Gözlerimden çözemezsinler, anlamasınlar.
Bu şairi olayım sessizliğin,sadece sen oku.
Sessizliğin şiirini gözlerinden bir tek sen anla istiyorum.

Karalık istiyorum ben.
Kimse görmesin beni, bakmasın.
Siyaha sarılmak, ona sığınmak istiyorum.
Benim karanlığım sen ol istiyorum.

Dinlemek istiyorum işte...
Sesleri değil, ritmini.
Edeceğim en güzel dans kollarında, sesin sesimde.
Aşkı anlatan tek şarkı sen ol istiyorum.
Gitmek istiyorum bazen
Bilmediğim sokaklarda kaybolmak,
Kaybolduğum o sokakta seni bulmak istiyorum.
Elinde altı çizili bir kitap, bir demet papatya ile.

Susmak istiyorum.
Gözlerimden çözemezsinler, anlamasınlar.
Bu şairi olayım sessizliğin,sadece sen oku.
Sessizliğin şiirini gözlerinden bir tek sen anla istiyorum.

Karalık istiyorum ben.
Kimse görmesin beni, bakmasın.
Siyaha sarılmak, ona sığınmak istiyorum.
Benim karanlığım sen ol istiyorum.

Dinlemek istiyorum işte...
Sesleri değil, ritmini.
Edeceğim en güzel dans kollarında, sesin sesimde.
Aşkı anlatan tek şarkı sen ol istiyorum.

Z. Seha Deniz

SESSİZLİĞİN SESİ

Benim sessizliğim sesimden daha gür çıkar
Gül bile bülbülün muhabbetinden açar
Nice insanlar görülür birbirinden kaçar
Yazdığım şiirin farkında mısın ?

Benim sessizliğim bağlamamdaki telin sesidir
Her vuruşumda titreyen vuslatın abidesidir
Muhabbetinde sadık olanın bil ki ebedi yeridir
Söylediğim sözlerin arkasında mısın ?

Benim sessizliğim akan pınarın çağıltısı
Yeşilliğin ahengi , güzelliğin pırıltısı
Deruni düşüncelerin muhakeme fısıltısı
Yaşadığım bu dava da yar ile var mısın ?

Benim sessizliğimin sesini dinleyene sözüm
Özünü kaybetmiş hiçbir şeyde yoktur gözüm
Toprakla bir bütün , ateşten közüm
Sardığım yaranın dermanı mısın ?

Yoksa sakladığım zamanın tam da ortasında mısın ?

Talha Ubeyde Şirin

BARIŞA HASRET

Bu yazıyı 3 Haziran'da kaleme almıştım, Ahmed Arif'in hayata gözlerini yumduğu gün... Sanırım bu yüzden yazıma onun şu dizeleriyle başlamışım: Asıl, bizim aramızda güzeldir hasret / Ve asıl biz biliriz kederi.

Ahmed Arif bu şiirinde nelerin hasretini çekiyordu? Hatırlar mısınız? "Barışa, bayrama, otuz iki diş gülmeye; derin, kaygısız, rahat uykulara..." Bu şiirlerin, bu dizelerin üzerinden neredeyse elli küsur sene geçmiş. Yaz mevsiminin enikonu kendini hissettirmeye, sokak aralarından geçerken yazlıkçıların bahçelerinden Akşamsefası kokularının yayılmaya başladığı bir Güney kasabasında; sıcak denemeyecek fakat boğucu, nemin insanın üzerine yapışıp kaldığı ama yine de eşsiz bir haziran akşamında düştü bu dizeler aklıma. O günden bugüne hasretini çektiğimiz şeyler değişmiş mi diye sorguladım bir an kendimi. Çok da değişmemiş sanki...

Ben etrafımda otuz iki diş gülen insanlara rastlamıyorum eskisi kadar. Ha gülenler var elbet ama onlara da öcü gibi bakıyoruz toplum olarak nedense. İnsanlar kimsenin kendinden daha mutlu olmasını istemiyor diye düşünüyorum böyle insanları görünce.

Derin, kaygısız, rahat uykuları en sona saklıyorum...

Peki, ya bayramlar? "Nerede o eski Ramazanlar, bayramlar!" demeyeceğim elbette ama bu konuyu tek bir örnekle açıklayabilirim: Üç beş sene öncesine kadar bayramlarda, eşimle tatile gidiyoruz diye bizi eleştiren babam ve annem geçtiğimiz Ramazan Bayramı'nda Doğu turuna çıktılar...

Barış, herhâlde şu sıralar en çok konuşulan, sözü edilen kavramdır. Bu kadar konuşulmasının sebebi de dünya üzerinde pek rastlanmayışıdır galiba. Sözde bütün ülkelerin tek gayesi "barış" ama iyi de bu kadar savaş ne için o zaman? Barış için mi? Öyle sanırım(!)

Derin, kaygısız, rahat uykuları en sona sakladım. Çünkü hasretini çekmediğimiz tek şey bu, bir tek bu değişmemiş. Bir tek uykuya hasret çekmiyoruz. Ne de güzel uyuyoruz; dünyada binlerce masum çocuk, binlerce masum can ölüyorken...

Şükrü Sar

KALEMLİK

On beş yaşındaki bir lise öğrencisi, sabahın erken saatlerinde yatağından adeta sökülerek kalktı. Uykuyla iradesizlik arasında gidip gelirken aceleyle birkaç lokma ekmek yuttu. Sanki birisi onu kolundan çekip hızla dışarı çıkarıyormuş gibi evinden fırladı. Ancak odasında, köşedeki masasının üzerinde, orada yıllardır duruyormuş gibi hareketsiz kalan bir kalemlik vardı. Tıpkı bir müzede sergilenen tarihi bir kalkan gibi, yerinde sessizce duruyordu.

Bu aslında önemli bir mesele değildi; çünkü o kalemlik her zaman oradaydı. Genç evde de olsa okulda da olsa değişmeyen bir şeydi bu.

Ancak kimsenin farkında olmadığı bir şey vardı: Kalemlik, sıradan görünen ama içinde gizli bir güç barındıran bir nesneydi. Öyle ki bu hikâyeye "Efsaneye göre" diye başlamasa da neredeyse öyle bitecek ve yeni bir anlatının kapısını aralayacaktı.

Genç okul yolunda ilerlerken uykusuzluktan göz kapakları ağırlaşıyor, bakışları canlılığını yitiriyordu. Önce dersleri dinlemeyi bıraktı, sonra kitap ve defterlerini çantasına koymamaya başladı. Derken yanına sadece bir kalem alarak okula gitmeye başladı. Bir süre sonra kalemi de yanında taşımadı, sınavlarda başkalarından silgi istemek ise artık olağan bir duruma dönüşmüştü. En sonunda sınavlarda uyuyakalacak kadar ilgisiz hale geldi.

Okulda tek derdi, öğretmenin onu rahat bırakmasıydı. Çünkü ona göre uyku, tüm kaygıların ilacıydı.

Ancak o sırada evde, odasının köşesinde duran kalemlik, kimsenin bilmediği bir enerjiyi içinde saklıyordu. Belki de kimse farkında değildi ama sıradan bir kurşun kalem ortalama 45 bin kelime yazabilirdi. Bu, iki kurşun kalemin 180 sayfa dolusu yazıyı içinde barındırdığı anlamına geliyordu. Eğer bu yazılar bir kitaba dönüşseydi, neredeyse 360 sayfalık bir eser ortaya çıkabilirdi. Ama mesele sadece kalemlerin fiziksel kapasitesiyle sınırlı değildi; bu kalemlerin yazabilecekleri, değiştirebilecekleri şeyler çok daha büyük bir güce işaret ediyordu.

Gencin dünyasında ise kalem artık bir anlam ifade etmiyordu. Fakat kalemlik, zamanın ötesine uzanan bir hikâyeyi taşıyordu. Söylenenlere göre gelecekte, yazının unutulmaya yüz tuttuğu, her şeyin dijitalleştiği bir çağda, bir genç bu kalemlüğün içindeki gücü keşfedecekti. O, kalemi elinden hiç düşürmeyecek ve bir dönemin son direnişçilerinden biri olacaktı. Yazının yeniden doğuşunu anlatan "Uyanış" isimli bir kitap yazacak ve bu eser, insanların tekrar kalemle yazmaya yönelmesini sağlayacaktı. Söylentiye göre, bu cesur genç Dedem Korkut'un bile dikkatini çekecek, ondan yol gösterecek sözler işitecekti.

Bütün bunlar bir efsaneden ibaret mi, yoksa gerçeğe dönüşecek mi bilinmez. Ancak şimdilik, kalemin kılıçtan keskin sözleri, bir atom parçacığı gibi kalemlüğün içinde şekillenip kaybolmaya devam ediyordu.

Halil Bekmez

TUZLU RÜZGARLAR

Nisanın ilk haftası buralarda kırlangıçlar uçar
Balkonların tavanları çamurdan yuva tutar
Dağlar yükselir, ayakları denize batmış kayadan devler
Baharda bu devlerin burunları bulutlara batar
Mevsim mevsim akşamları
Güneşi içlerinden biri yutar
Ama bunlar beni ne alakadar eder
Yine dükkânın karşısında
Kaldırıma çökmüş kitap okuyorum
Bir çare arıyorum kurtulmak için
Çünkü bu ikindi vakti içimi ısıtan
Erken bir bahar güneşi
Sadece benim değil
Arkamdaki çalılıklardaki
Kuşların bile aklını karıştırmakta
Ötüşüp duruyorlar molamı hiç ediyorlar
Karanlık ve kasvetli dükkânda
Yedi saatlik daha mesaim olsa da
Az önce ayaklanmış yavru keçi gibi
Çayırlarda koşmaya hazır ve neşe doluyum
Ya altımdaki soğuk asfalt yarılsın
Yerin yedi kat altına batırsın beni
Ya da özlemimle tutuşan meltem
Yolculuğa çıkarsın beni
Kıskanıyorum karşı balkondaki
Güneşle yıkanan, miskinlik yapan kediyi
Hatayı nerede yaptım
Beklediğim tuzlu rüzgarlar
Binaların arkalarında kaldılar

Zafer Korkmaz

SÖYLE KAÇ CANIM KALDI ŞİMDİ

Dünya hiç adil bir yer değil. Gecenin koyu deminde fazlaca kimsesizim. Dar sokak aralarından geçiyorum kendimden geçer gibi. Bilmezdim seni sıkı sıkı saran şehrin bana zehir salacağını. Bilmezdim sevgiyle gülümseyen gözlerin kan çanağına döneceğini . Ne adım attığım sokaklar aynı, Ne tanıdığım yüzler, Ne de değip geçen rüzgar yeli. Nasıl yok sayılmak bu, Nasıl silinmek hafızalardan.Söyle kaç canım kaldı şimdi.

Özlem Kapagan

DEDEM

Dedem öldü.

Annem ise her gün onun odasına girip panosuna renkli iğnelerle tutturduğu, sarı kâğıtlardaki notları okumakta.

Dedemin ölümünün üzerinden beş yıl geçti annem aynı davranışı sergilemeye devam ediyor. Annem rutini seviyor belki, belki de içinden atamadığı, kendiyile yüzleşemediği bir duygunun içerisinde.

Dedemin evinde yaşamaya başladığımızda henüz beş yaşındaydım. Arada bir ziyarete geldiğimiz de dedemin koynunda yatardım. On yaşına gelene kadar dedemle yatmayı sürdürdüm. Annemin odası da hemen yanıımızdaki odanın karşısında ki odadaydı.

Büyüdükçe dedemin başka bir odada bir sürü kitapların arasında, küçük bir masada yazı yazdığını gördüm. Karşısında duran duvardaki panoda küçük kâğıtlar vardı. Okula gitmediğim zamanlar günümün çoğunu onun yanında kitapları karıştırırken geçiriyordum. Eskiden onlarla oyun oynamak isterdim izin vermezdi dedem. “Onlar okunmak içindir, büyüdüğünde hepsini sana bırakacağım” derdi. Dedem, bana verdiği sözü tuttu. Büyüyüp serpilmişim, artık istediğim kitapları incelememe, okumalar yapmama izin veriyordu.

Annem işe gidip geliyor, ben okula gidip geliyordum. Dedem evden hiç çıkmıyordu. Odasının her yerini küçük, renkli not kâğıtlarıyla doldurmuştu. Beni onlara el sürmemem için tembihliyordu. Bazen onu pantolonuna yapışmış kâğıtlarla tualete giderken görüyordum. Gülüyordum arkasından, bazıları dalından ayrılan kuru yaprak gibi yere düşerdi. Bir gün annemin ona “Baba biraz başını kaldırıp bana bakar mısın?” dediğini duydum. Odasına girmişti. İlk defa dedemin sandalyesini bir eliyle tutarak, diğer eliyle de defteri eline aldı ve havada birkaç tur döndürdü. Defterin içindeki kurşun kalem masanın altına düştü. Dedeme bakan gözlerini gördüm o an; içinden sanki bir alev topu çıkıyor, dedemi yakıp küle çeviriyordu. Sonra külü, küreğe süpürüp camdan dışarı savuruyordu. Neden kızıyordu ki annem? Neydi onu böyle celallendiren? Dedem “Gider misin benim başımdan işim var görmüyor musun?” diyerek annemin, odasından çıkmasını, onu yalnız bırakmasını istedi. O an dedemin kül olmadan sandalyesinde kıpırtısız oturduğunu fark ettim.

Çaresiz annem, odadan çıkınca bir sigara yakıp balkona çıktı. Balkon kapısının kenarından ona baktığımı görmüyordu. Bacağının birini diğerinin üzerine atmış, üsttekini hızlı hızlı ileri geri sallıyor, içine çektiği sigaranın dumanını, gökyüzünde sadece dolunayın olduğu karanlık boşluğa bırakıyordu. O günden sonra annem dedeme küstü, üç ay konuşmadı.

Bir gece öksürük nöbeti beni uykumdan uyandırdı. Yatakta dedemin olmadığını fark ettim. Nerede olduğunu merak ettim. Yataktan fırladım. Yazı yazdığı odanın ışığı yanıyordu. Geri dönüp tekrar yattım. Uyumuşum. Sabah olduğunda dedem yanımdaydı. Uyandığında ona “Beni uyutup yanımdan kalkmışsın dede” dedim. Gülümsedi. “Uyku tutmadı torunum, ben de birkaç satır yazı yazayım dedim.” Dedi.

Her gece uyuyormuş numarası yaptım. Onun yanımdan sessizce kalktığını gördüm. Dedem az uyuyordu. Onun diğer odada kendisine ait başka bir dünyası vardı. Annemin hoşlanmadığı bir dünyası. Onu sadece akşam yemeğinde çok kısa süreliğine görüyordu annem. Tek kelime etmeden yemeğini yedikten sonra anneme “Eline sağlık” dedikten sonra yazı yazdığı odaya geçerdi. Ben odasına rahathkla giderdim. Bazen benim odada olduğumun farkına varamayacak kadar kendinden geçmiş olurdu. Mırıldanırdı ara sıra. Bana bir şey söylediğini sanırdım. Ona yüzümü çevirip baktığımda kendi kendine konuştuğunu görüp elimdeki kitabın satırlarına geri dönerdim.

Dedem bir gün rahatsızlandı. Hastanede yattı. Annem iş yerinden izin aldı onun yanında refakatçi kaldı. Ben evde yalnız kaldım. Gece olunca korktum. Dedemin yazı yazdığı odaya gittim. Dedemin masasına oturup, onun kalemleriyle ona mektup yazdım.

İki gün sonra doktor dedemi taburcu etmiş. Annem eve gelince dedemi yatağına yatırdı. Bana dedemle bir daha yatmamam gerektiğini söyledi. Dedem artık yataktan hiç çıkmadan öylece yatacakmış. Annemin demesine göre elden ayaktan kesilmiş artık. Bu dedemin bir daha ayakta göremeyeceğim anlamına mı geliyordu? Bir daha yazı yazamayacağına mı?

Dedemin bakımında anneme yardımcı oluyordum. Annem içinde sidik olduğunu söylediği poşeti her gün çıkarıp yenisini takıyordu. Ondan, ben de değiştirmeyi öğrendikten sonra diğer günler anneme yaptırmadım. İlaçlarını içirirken sırtından sarılıp vücudunu dikleştiriyordum. Dedemin vücudu sanki bir bebek gibi narin ve savunmasızdı artık.

Günler geçtikçe yatak bedenine hasar vermeye başladı. Etleri yara oluyor, yatak çarşafında et parçaları görüyorduk. Dedem canının yandığını söylüyor, üzerini değiştirmek istemiyordu. O istese de istemese de onun gerekli temizliğini yapıyorduk. Annem bir yılın sonunda bel fıtığı oldu. Dedemi yatakta çevirmeyi kendim yapar oldum. Dedemin bakımını gece gündüz demeden yapıyordum. Annem de hastaneden rapor aldığıında evde oluyordu.

Yaz tatili bitmek üzereydi dedemin nefesi gece yarısı kesildi. Annemle ikimiz hemen dedemin yanına koştuk. Annem, mutfaktan bir çırpıda bir bardak suyla geri geldi. Dedemin ağzına birkaç kaşık su verdi. Yere yığıldı.

Günler sonra annemle, dedemin odasına kitapları kolilemek için girdik. Annem kitapların hepsini kütüphaneye vermeye karar vermişti. Kendime birkaç kitap seçebileceğimi söyledi. Sesimi çıkarmadım. İşe koyulduk. Kitapları raflardan alıp koliye istiflerken dedemin kokusu burnumun direğini sızlatıyordu. Hepsi dedem kokuyordu. Sadece bana kalan birkaç kitapta dedemi doyasıya koklayabilecektim. Orta bölümde kitapların arkasındaki boşlukta bir ajandaya rastladım. Sayfalarını karıştırdığımda dedemin günlük tuttuğunu anladım. Onu kendime ayırıp sakladım. Her gece annemden gizli okuduğum günlüğün satırlarında dedem, anneannemin annemi doğururken öldüğünü yazıyordu. Doktor üzgün olduğunu, ancak bebeği kurtarabildiklerini söylediğinde, elinde bir demet gülle ameliyathanenin kapısında öylece kalıvermiş. Gözlerinin önünden anneannemin hamilelik sürecinde aldıkları bebek zıbınları, bebek arabası, karyolası, emzikleri bir bir gözünün önünden akıp gitmiş. Bebek odasını beraber hazırlamışlar. Bebek kız olacağı için her şeyin rengi pembeymiş. Nasıl bir yıkım olmuştur kim bilir dedem için yalnız ve bir başına koca bir koridorda. Sayfayı kapatıp tülün ardındaki yıldızlı gökyüzüne daldım.

Bir tek kitap sayfasını bile çevirdiğini görmediğim annem, dedemin kitaplara olan sevgisinin nedenini hiçbir zaman anlamak istemedi; aksine onları kıskandı ve kurtulmayı istedi. Belki de kendisinden çalındığını zannettiği sevgiyi onlardan geri almak istiyordu. Kim bilir...

Özge Ak

RÜZGAR BENİ ESKİSİ GİBİ DAĞITMIYOR

bugün perşembe
hayat eskisi gibi değil
hava soğuk, gökyüzü kırık ama
ben iyileşiyorum
ilk defa aynı hissetmiyorum bulutlarla
çıktım yürüdüm biraz bugün
sahil kıyısına indiğimde
tam karşımda duruyorlardı
üzgündüler ve sıklındı ruhları
arkalarında saklanan güneş sıkılmış olmalıydı canlarımı
ya da onlar mı kapatmıştı güneşin tüm ışıltısını
bunu bilemem
keşke sorabilsem
ama soramayacağım kadar huzursuz ve öfkeli
sanki bu sert rüzgar da mı onların eseri
kıyı boyunca uzanan yola bakıyorum
kimse yok
deniz, koyu yeşile geliyor
rahatsız edici bir rengi
kulak tırmalayan bir sesi var
ama ben gülümsüyorum
ruhum orta yerinde o eski boşluğun olmayışına
poyrazın suratıma vuruşuna
dilediğimce koşuşuma
güneşin arkalarında gölge oluşturduğu siyaha bürünmüş bulutlar
gitmemi bekliyorlar
tek görebildiğim güneşin bir yolunu bulup
inatla onların arasından ışığını denize süzüşü
yaşamak isteyen
her şeye rağmen yapar diye düşünüyorum bunu
hiçbir şey söndüremez ruhundaki ışığı
o manzaraya baktıkça aklıma düşüyor bir söz
"etrafın çok karanlıksa belki tek ışık sensindir."
güneşin yapmaya çalıştığı da bu sanki
yanıma bir kedi geliyor
sanki eve dönmemi söyleyen bir çağrı bu
arkama dönüyorum
görüş alanımda hiç kimse yok
koca yerde yalnızım
bu korkutuyor beni
eve dönmek istiyorum
koşarken bir şeyi fark ediyorum
evde gibi hissediyorum
sanki ulaşmam gereken o yer, gitmem gereken yer değil
kendimi bulmak için
hiçbir yere gitmem gerekmiyor
yüzümü denize çeviriyorum
süt beyazı olan o kedi yok
hava kararıyor
yalnızım ama yalnız hissetmiyorum
sadece olduğum yere oturup
denizin güneşi yavaşça yutmasını bekliyorum

Ayşenur Gürdal

KORUK AVCISI

Çok eski zamanlarda değil ama çoktan eskimiş bir anının gölgesine sığındığım yetti artık canıma.Kendi başıma kaldığım her gecenin sabahında kah o günler kah öteki mutluluklar derken elimde olanla yetinme haklarımın hepsini kullanmış gibiyim.Masal gibi başlayan her düğünün sonu elbet böyle bitecek değil ama gelgelelim benimki ağır bir koku ile bitti , zeytin kokusu.

Zeytin kokusu diyorum çünkü Erdek 'te , çok da güzel bir zeytin bahçesinin içerisine yerleştirilmiş ,pembe boyalı ve tek katlı bir ev hayal edin.Çatısında gün batımı izlerken edilen bir evlilik teklifi ve her mevsim bıkmadan usanmadan söylenen yeminler.Vay ki seni seviyorum.Ah ben sensiz yapamam .Yok her seyim sensin.Lirik bir aşkın yüksek yaşanan her anına degecek bir ömür.

Diz dize ,göz göze içilen koruk suyunun zeytin kokusuna karıştığı saatler.Bir yıldan uğurlu sayımız yediye kadar geçen bir boşluk ve kaldı elimde avucumda sade küçük armağan bir çocuk.

Şimdi geriye dönüp baktığımda aynı anda hem çocukluğum hem gençliğim hem evliliğim geliyor yan yana ve Bob Ross'u daha iyi anlıyorum .Bilmeyenler için kendileri bir ressam ve aynı zamanda doksanlı yılların merakla takip edilen bir sanatçısı.Resimden çok anlamasam da gençliğimde hayranlıkla izlerdim .Televizyonda yaptığı her resim aslında aynı resim.En azından o zamanlar öyle zannederdim.Orman, nehir ve bir ev hala aklımdadır.Oysa çok uzun zaman sonra anlaşıldı ki Bob Ross asla aynı resmi yapmamıştır.Her gün bir rutini çizmiş ve yılın her gününde resmi ilerletmiş.Film sekansları gibi hareketli ,akan bir nehir ;değişen mevsimler ve sürekli ilerleyen zaman .

Benim de zamanım her gün ilerledi işte böyle.Bizim için aynı sandığım duyguların yerini yeri geldi kış aldı yeri geldi yaz tuttu ama ben hep aynı anda kaldım ve her resimde aslında o kokuları aradım .

Canlar hiç sıkılmasın nedenlere niçinlere hiç girmeyelim;ne yaşandı ,neler söylendi ne alındı ne veridi gerilmeyelim.Arası boşluk, arası yara, arası yaşanmışlık.Şimdi dönüp baktığımda çatıdan gün doğumunu izleyen kadın hayal ediyorum,artık bir anne ve ne derler bilirsiniz :Kadınlar, kendi içlerinden bir çocuk doğurduğunda özgürleşirler.Koruk acısı ağzımda burnumda zeytin kokusu ile hayata artı birle tekrardan başlıyorum.Yanımda mısınız ?

Beyza Kiraz

BENİM HİÇ ÖZEL GÜNÜM OLMADI

Bir hanımefendinin söylediği bir söz dikkatimi çekmişti:

"Anladım ki hayatta özel günler yok, özel kişiler var. Ve aslında o günleri özel kılan da o kişiler."

Bu söz üzerine düşündüğümde, özel günlere bakış açım değişti. Çünkü gerçekten de o günlere anlamını veren, sevgilerini koşulsuz hissettiklerimiz değil mi? İşte o anda aklıma hayatımdaki en özel kişiler geldi, canım geniş ailem.

Yıllar önce, ailecek geleceğe mektuplar yazmaya karar vermiştik. Amacımız, yıllar sonra o mektupları açıp geçmişe dönmek ve o anda bizimle olmayan, ama belki yeni bir doğum ya da evlilikle ailemize katılacak sevdiklerimize birer hatıra bırakmaktı. O mektupların kimi yazıldı, kimi yazılamadı ama acı ve tatlı her gün yaşadıklarımızla birbirimize sevgimizi ve bağlılığımızı anlatmaya devam ettik.

Şimdi ise o sevgiyi, " bu özel gün" de demeyeceğim, benim için özel insanları yine sıradan bir günde bir kez daha hatırlamak ve paylaşmak istiyorum. Çünkü bizim için sevgi, küçücük bir kalbin içerisinde de yer edinebilecek kadar şekilsiz, bir güne sığdırılamayacak kadar da büyük bir bağ.

O zamanlarda yazdığım mektubu özellikle bugün, aslında her günün bizim için özel olduğunu belirtmek amacıyla, paylaşmak istiyorum.

...

Çok kıymetli, adıyla sanıyla bildiğim ve her birini ayrı bir bağlılıkla sevdiğim ailem; ayrıca şu an adını sanını bilmediğim ama eminim ki çok seveceğim canım gelecek ailem... Bu ailenin bir üyesi olmak bana gerçekten ayrıcalıklı hissettiriyor.

Eminim ki bu ayrıcalık hissi gelecek nesillerimize de vaki olacaktır. Dışarıdan bakan her göz, bizdeki bu aile bağının sadece eski Türk filmlerinde olabileceğine inanıyor. “Yok canım, insan kuzenlerini, amcalarını hele ki yengelerini bu kadar sevemez!” diyorlar. :)

O kadar güzel çocukluk ve gençlik günlerimiz geçti ki şu an çocuklarımıza bu günleri büyük bir gururla anlatıyoruz.

Hümeysra ablamla bizim evin kapısındaki merdivende evcilik oynamamız, yaz tatillerinde Kur’an-ı Kerim hocamız olduğu dönemler... Turgut abiyle sek sek oynarken Tuğrul abimin ders molasından çıkıp bize katılması, abim ve Cüneyt’le aşağı mahalleye kadar koşup askercilik oynamak, sınıf arkadaşım Züleyha’yla okul yolundaki sohbetlerimiz ve alt bahçedeki unutulmaz pikniklerimiz... Şimdi tüm bunlar aklımın köşesinde tatlı bir tebessüm kaynağı.

Ailemizin iki küçüğü Ömer ve Rüveyda ise yaşanan ruhumuza adeta ilaç gibi geldiler. :)

Mesela, unutulmaz pikniklerimiz vardı bizim. Canım Ahmet amcam, bizimle adeta çocuk olur, ortamı coştururdu. Onun olduğu yer, kahkaha seslerimizden belli olurdu zaten. Ya İbrahim amcama ne demeli... Yeni bir fide, tohum geldi mi toplardı bizi etrafına, hepimize bir iş verirdi. Onun peşinde işe yaradığımızı hissetmek çok iyi gelirdi bize. Şimdi aynısını benim çocuklarım, İbrahim dedeleriyle yaşıyor.

Lise yıllarında okul servisini beklerken erkenci kuş Gülten yengemle sabah sohbetlerini özledim mesela. Kübra yengemin ciddi manada batırık ve kısır ustası olduğunu zannettiğim bir küçüklük dönemimi es geçmem haksızlık olur.

Ve ailemize dışarıdan birileri eklenmeye başlar... Ama artık onlar “dışarıdan” değil, taa içeriden oluverirler sıcaklıklarıyla. Kim mi onlar? Tabii ki Ema abla ve Merve.

İlk bebeğimiz Vefa. Nasıl bir enerjiyle geldin sen öyle! Ömer ve Rüveyda’dan sonra tekrar olgunlaşan yüreğimizi yine çocuklaştırdın. Ve Serdar’ın tek idol abisi oluverdin.

Ardından, Nefise’nin örnek ablası, hanımefendi Zülal’imiz oldu. Sonra Taha’mız, Yekta’mız, Ali’miz, Zeynep’imiz ve Buğra’mız... Çok şükür, nasıl güzel çoğaldık! Ve bu kadar dallanıp budaklanmamıza rağmen bu güzel Özdemir ailesi, hep bizi bir arada tutabilmeyi başardı.

Büyüklere sevgiyi, saygıyı, hürmeti, ahlakı, dini bakımdan önceliklerimizi belki çokça anlatmadılar ama öyle bir yaşadılar ki bizi kendi gölgelerinde yeşerttiler. Allahü Teâlâ’ya duam şudur ki bu birlikteliğimiz, bizlerin varlığında ve yokluğunda devam etsin.

Arkanda kocaman bir ailenin olduğunu bilmek mükemmel bir duygu... Bu duyguyu bizlere yaşattıkları için önce kıymetli babaanneme ve dedeme, ardından kıymetli amcalarıma, yengelerime, kuzenlerime ve kuzenlerimin yavrularına çok çok teşekkür ediyorum.

Amma da kafa ütüledim, değil mi? Ama yazacak o kadar çok şey var ki insan kendini durduramıyor!

Anne-baba ve kardeşlerim... Sizden hiç bahsetmemiş gibi oldum ama bu, bu ailenin böyle olmasında yerinizin olmadığından değil, kendi kendimi övmek gibi olmasın diyedir.

Ve evet, şu an bitiriyorum.

Gelecek nesil, bu seslenişim sizlere... Birbirinizi hep koruyup kollayın. Bizleri de hayırla, duayla yâd edin inşallah. Bizler her zaman birbirimizin dualarına muhtacız. Bizleri dualarınızdan eksik etmeyin, olur mu?

Hepiniz Allahü Teâlâ’ya emanet olun...

Şimdi bu mektubu okurken, ailemize yeni sevdiceklerimizin çoktan eklendiğini fark ediyorum. Fırsat bulmuşken bir güncelleme yapmazsam olmaz.

Abimin biricik eşi Ayşe’miz,

Züleyha’mızın üçüncü çiçeği Hafsa İpek’imiz,

Ailemize hoş geldiniz!

Ve tabi bir de benim eş tarafımdan kıymetli ailem...

Kayınbaba ve kayınvalide olarak adlandırılan o kavramlar, sizlerde anne ve baba olarak hayat buldu. Bizi bir gelin olarak değil, kızlarınız olarak bağrınıza bastınız.

Şimdi çocuklarımın amcaları, yengeleri ve kuzenleriyle olan ilişkileri, beni gençliğime götürüyor.

Sevgi gerçekten paylaştıkça çoğalıyor.

Ayşe Rümeysa Aydın

KUYU

Kopkoyu bir kuyudayım.
Nemli ve serin
Duvarları yosun tutmuş
Geliyor burnuma kokusu derin

İçimde bir umut pırıltısı yeşeriyor
Kaldırıyorum başımı gökyüzüne
Bir yıldız bulutların arkasında
Sanki gülüyor yüzüme

Olduğum yerde kıpırdanıyom
Ellerim ve ayaklarımla
Tırmanmaya çalışıyor ama düşüyorum

Yıldız bir ip sarkıtmış
Ucunu da aya dolamış
Yukarı çekmek istiyor beni
Gel korkma düşmezsin diyor
Ve ben ona güveniyorum

Işıltılardan oluşmuş ipi tutuyorum
Birden yukarı çekiliyorum
Göz kırparak şöyle diyor;
Bak işte korkulardır,
Kuyuda tutan bizi
Hayatın akışına bırak kendini.

Serap Dostal

DERTLİYİM DERTLİ

Yine akşam oldu, çöktü üstüme hüznün
Yine yalnızım, yok yanımda hiç kimse bugün
Dertliyim dertli, içimde yara derin
Aşkınla yandım, kül oldum sevgilim

Gözyaşım sel oldu aktı, sensiz geçen her an
Bana bir işkence oldu, yok artık derman
Hatıralar canlandı, gözümde eski günler
O güzelim aşkımız, şimdi bir hayal oldu

Ne kadar zor sensiz yaşamak, bilemezsin
Sensiz geçen her gün, bana bir ölüm gibi
Bir umut var içimde, belki bir gün dönersin
O zaman diner bu acım, yeniden seversin

Oğuzhan Gümüř

BUZ MAVİSİ YALNIZLIĞIN

Alafranga bir kalabalığın içinden
Elleri mumyalanmış,
Güneş tadında gölgen,
Buz mavisi yalnızlığın
Ve yalnızlığı sende resmetmek,
Çırılçıplak düşüncelerle.
Işıktan kaçır gölgen.
Şimdi korkunç bir sessizlik içinde yürü
Yeryüzünün dikeyliğine doğru
Ve bütün sözcükler doğuracak
Sende onları.
Şizofrenik bir bağ ramiron tabletlerinde,
Ürküntü bakışlar altında yürü
Yeryüzünün dikeyliğine doğru.

Mehmet Şirin Yavuz

Gardaki Adam

Herkes bir yere yetişmeye çalışıyor. Herkes bir koşuşturmaca içinde. Kimisi ağlıyor, kimisi gülüyor. Sağda genç sevgililer gözyaşlarıyla birbirini uğurluyor. Solda büyük bir aile, kızlarını yolcu ediyor. Diğer tarafta genç bir çift, onlarınki de tayin herhalde, birlikte gidiyorlar. Güneş tepede, havada huzurlu bir serinlik. Kuşlar cıvıldaşıyor, kediler insanlara sırnaşıyor, köpekler başını okşatıyor. Hüzün kokan gülüşmeler, ayrılık ve belki de gurbet hüznü. Huzur dolu gözyaşları, istediği okulu ve istediği işi kazananların huzuru. Tüm bu duygu yüklerinin arasında ise elinde minik bavulu ile bankta oturan o adam. Gözleri bulutlu, başı sisli. Eli ceketinin büyük cebinde. Oldukça düşünceli. Sanki bir kararsızlığı var, belki de karamsarlığı. Duygularını gizlemeye çalışıyor, çatılan kaşlarından anlaşılıyor bu durumu. Yüreğinde büyük bir fırtına koptuğu çok belli. Her ne kadar kaşlarını çatsa da içine ağlıyor, taktığı o sertlik maskesi gizleyemiyor içindeki hüznü. Belki de insanlığın en büyük günahını işlemiştir Kabil'in oğlu. Belki de büyük bir fedakârlık yapmıştır bir başkasının iyiliği için kendinden vazgeçmiştir Habil'in oğlu. Nasıl anlamalı bu adamı? İşte çıkarıyor elini cebinden. Sanki insanların azalmasını beklemiş gibi, kalabalık dağılınca yapıyor bunu. Nedir o elindeki görünmüyor. Küçük bir çocuk geliyor yanına ve o elini yine cebine sokuyor. Kimse fark etmiyor bu adamı. Adı nedir, kaç yaşındadır bilinmiyor. Yalnızca bir adam işte, kimsenin görmediği ve merak etmediği bir adam. Küçük çocuk oyuncağını gösteriyor adama. Adam gülümsüyor, sanki hayatında ilk kez fark edilmiş gibi, gülümserken bile o hüzün var gözlerinde. Kısa bir konuşma ve ardından annesi küçük oğlunu uzaklaştırıyor o yabancından. Adam yine yalnız kalıyor. Kalabalık da gittikçe azalıyor. Kocaman gözleriyle izliyor etrafını. Hani bir şeyi zihninize kazımak istersiniz ya, öyle bakıyor dünyaya. Gözlerini kapatıyor, derin nefesler alıyor. Hasta mıydı acaba? Neden kimse ilgilenmiyor bu adamla, belli ki iyi değildi, belli ki yardıma ihtiyacı vardı. Çılgık atıyor fakat yüreğiyle, kimseye duyurmadan, kimseyi rahatsız etmeden. İnsan olan ve insanın halinden anlayan duyardı bu çılgınlıkları. Onun çılgınlıklarını kimse duymuyor, göz ucuyla bile bakan olmuyor. Yüreği kanıyordu belli ki, biraz ağlasa kanlı gözyaşları süzülecekti gözlerinden. Fakat insanların içinde gözyaşı dökmek akıl işi mi? Gözyaşlarını da hapsediyor içinde. Tıpkı kendi içinde sakladığı diğer her şey gibi. Kalabalık biraz daha dağılıyor, aradan saatler geçiyor, iyice tenhalaşıyor ortalık. Adam hala aynı yerde, aynı şekilde oturuyor. Ve işte eli yine çıkıyor cebinden. Bu sefer elini çıkarmasına engel olacak kimse yok. Bir silah var elinde. Sımsıkı tutmuş, o kadar sıkı tutmuş ki boğumları bembeyaz. Bu sefer kendini tutmuyor ve gözyaşlarını serbest bırakıyor. Kanlı değil, berrak akıyor yaşlar gözünden. Bavulunu yere bırakıyor, sağına soluna bakıyor. Kimse yok. İşte şimdi tam zamanı diye düşünüyor. Kimse yok etrafında, en önemlisi de bir çocuk bile yok. Kuşların sesi yok, kediler yok, köpekler yok. İşte tam o anda silahını kafasına dayıyor. Derin bir nefes, gözleri kapalı ve insanı sarsan o ses... Bir anda oluyor her şey. Sabahtan beri oturan o adam artık yok oluyor. Kalabalıkta kimsenin görmediği o adamı bu tenhalıktaki herkes görüyor artık. Ertesi gün bir gazete haberi, manşette ise o yazı; “Gardaki Adam Kendini Vurdu!”. İsmi bile yazmamışlar. Kimsenin görmediği bu adamın ismini yazma zahmetine bile girmemişler. Hayattayken de görünmezdi, öldüğünde de görünmez. Birkaç gün konuşuldu, ahiretini yaktı dendi, yazık dendi, haline acındı, yaptığı ayıplandı ve onun konusu da kapandı. Tekrar unutuldu, hiç var olmamış gibi. Peki kimdi bu adam hala meçhul, adı bile yok. Kabil'in oğlu muydu öldürdüğü için? Yoksa öldüğü için Habil'in oğlu mu?

Gamze Ay

DÜŞ DERGİSİ
SEVGİLİLER
GÜNÜ ÖZEL
BÖLÜMÜ

SEN VE BEN

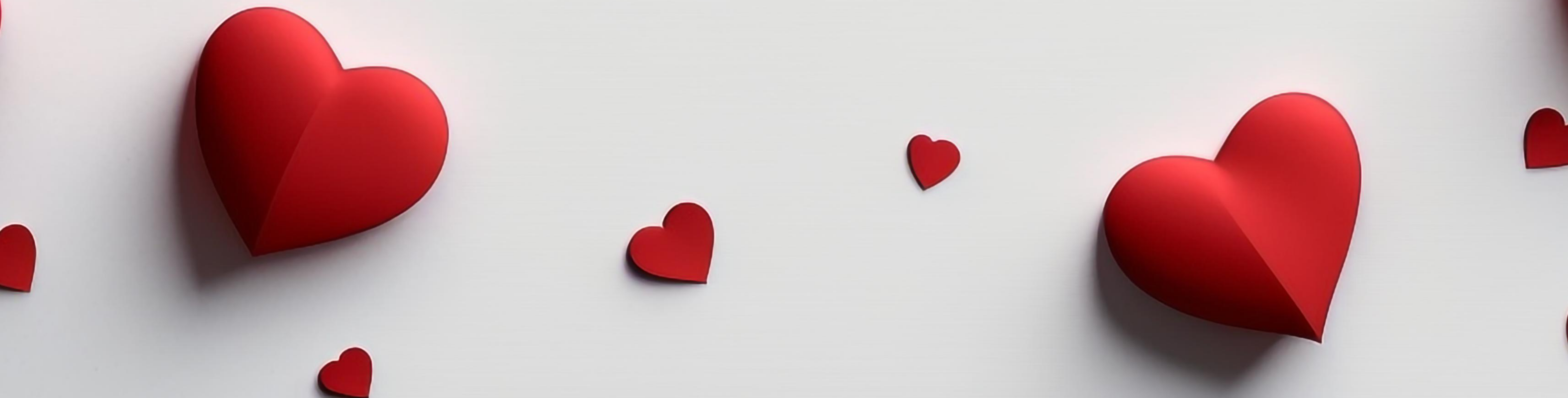
Bir bardağın yarısı sen, yarısı ben
Yastığın bir ucunda sen bir ucunda ben
Hayatımın anlamı sen, hayatının anlamı ben
Sorma bana neden, yaşayamam ki sensiz ben
Şimdi yaşın çoğu gitse de ömürden
Sen benden vazgeçemezsin ben senden
Bir iple bağlanmışım ta derinden
Bir ucunda sen öbür ucunda ben.

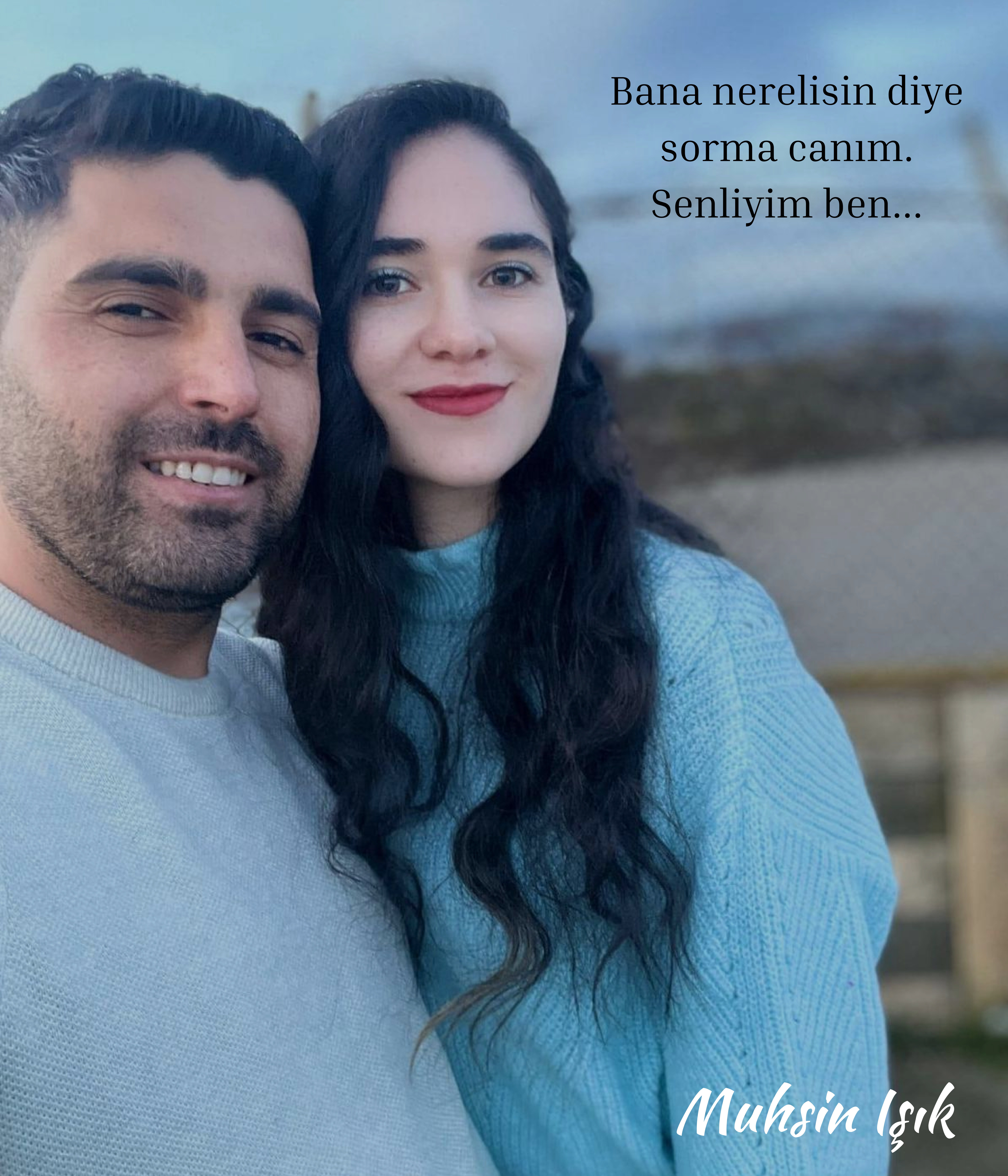
Nevin Erkan

Mutlu olmayı yarınlara bırakmamalı.

Özge Ak

Bana nerelisin diye
sorma canım.
Senliyim ben...

Muhsin Işık

Turgut Uyar'ın dediđi gibi ''
İnsan sevdikçe iyileşiyor,
anladım...''

Aylin Harma

AŞK

düpedüz istiyorum seni yalnızlığıma
kırmadan, dökmeden
değiştirmeden seni,
istiyorum.

sonu sana çıkan sokaklarında kaybolmak,
kayboldukça seni bulmak
çıkamazlarında dönüp durmak,
yine de sana gelmek istiyorum.

iflâh olmaz mıyım neyim,
yolumdan dönmüyorum.
sarılırken sana, tüm kalbimle
sanki evrenin tüm anlamını,
ellerimde tutuyorum.

yıldızları sayacak gücüm var seninle,
atlayıp Samanyolu'nda kaybolup,
yolumu bulasım var,
sevginle.

nerede olursam olayım,
hissediyorum.
düpedüz sarıyorsun her zerremi,
kaçmıyorum, memnunum.
kimse kısmet olmuş aşk şimdiki zamanda,
seninle geçirdiğim her ânı,
zihnime kazıyorum.

İrem Demirci

"Sen yorulma ben taşıyım."

"Kahveni yapayım mı?"

"Sen biraz dinlen uyu."

"Sürpriz evimiz tertemiz oldu."

"Elif'imın üstünü örttüm."

"Kadircan'ın ilaçlarını verdim."

"Babama gidelim mi çok özledim?"

"Anneme bu güzellikleri yaşattığın için hakkın ödenmez."

gibi daha nice beni benden,bizi bizden çok düşünmelerin...

Bunları ben yapardım hep,ben düşünürdüm.

Düşünölmek,sevmek ne güzel şeymiş.

Hadi beni sevdin de adam evladına

babalık,babama evlatlık,Kadircan'ıma abilik

yapacak kadar güzellikleri yaşatacak ben ne iyilik yaptım bu dünyaya.

Bize 3 yıldır çok şanslı hissettirdin.

İyilikle doğdum, iyilik öleceğiz.

İyilikle doğdun,iyilikle öleceğiz.

Biz birbirimize bu iyiliklerin mükafatı olarak ödöl olarak geldik ve birbirimize çok iyi geldik be adam.

Bana hayatın en güzel senaryosunda başrol oyunculuğı heyecanı yaşatırken,rol arkadaşı olarak bana eşlik ettiğın için çok şanslıyım.

Beni,seni, bizi anlatan kitabımı yazmaya az kaldı..

Bizimkisi bir aşk hikayesi, film gibi biraz.....

Lacivertleşen hayatıma güneş gibi doğdun

İyiki doğdun sevgilim.

En zor geçen Şubat'lara; sevginle, aşkınla, merhametinle, şefkatinle, vicdanınla şifa oldun.

İyiki benim oldun.

Daha da yaşlanmadan kaptım,kapıldım.

4 yılım 40 yıl gibi dolu dolu geçerken,tüm

hayallerimi gerçekleştirdim seninle.

Kalan yolun yarısındaki hayallerime eşlik etmeye ne dersin?

Seni çok seviyorum.

Şerife Çalluca

Aynur'a...

Ruhta oluſunca aſkın sezgisi

Keſiſir aniden yaſam çizgisi

Sevinçle ſöylerken sevda ezgisi

Birlikte geçirsek tüm akſamları

Osman Akçay

“Sana göğü getiren birini sev...”

Z. Seha Deniz

DÜŞ DERGİSİ FOTOĞRAF SERGİSİ

Şenol Köşürgeli

NERGİS

Halide Özdemir

İrem Günerkan

*Bir sonraki sayıda
görüşünceye dek
umutla kalın...*